

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

noiembrie 2015

Curierul Adventist

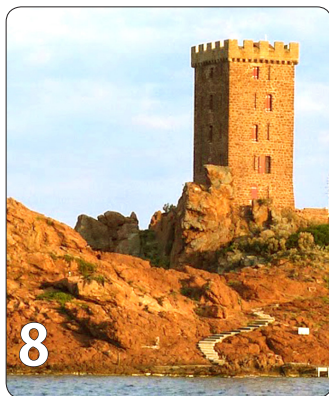
TINERII
în viața
BISERICII

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

8

3 Editorial

Ștefan Tomoiagă

Doar împreună

4 Info Curier

- Biserica mondială
- Biserica din România
- La odihnă

8 Principal

Daniel Chirileanu

Biserica – un refugiu

10 Economie biblică

Dan Constantinescu

Omul – la confluența dintre nevoi și dorințe

13 Texte și semnificații

Gabriel Ișvan

„Plecăciune ție”, Maria!

14

14 Tineret

Andrea Nagy

„Vorbește, căci robul tău ascultă”

18 Reflecții

Florin Lăiu

Cunoașterea care strică mintea

21 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Brâncoveanu
- Singapore

22 Strategie

Ștefan Tomoiagă

Plantare de biserică – pastor plantator

24

24 Diaspora

Daniel Ciobanu

Întâlnirea românilor cu ocazia Sesiunii Conferinței Generale

26 Remember

Petre Teofil

Un om, un pastor, un profesor

28 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Mesaje primite de sus

29 Opinii

Radu Ștefan

Ce a unit Dumnezeu

30 De la inimă la inimă

Marius Munteanu

Raport de activitate 2014–2015

28

„Domnul a rânduit ca familiile de pe pământ să fie simboluri ale familiei din ceruri” și „atunci când familiile de pe pământ sunt conduse bine, aceeași sfințire a Duhului va fi adusă și în biserică.”
(Ellen G. White, Căminul adventist, p. 269)

Dacă îți ridici privirea și te uiți dincolo de gardul neputinței, poți vedea oameni și mâini doritoare să slujească alături de tine. Doar împreună, pastori și laici, vom reuși să-L ducem pe Isus în casele celor pentru care Tatăl cerească a pregătit Împărăția.

Anul XCII, noiembrie 2015. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Cămpian-Tătar; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georgel Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Doar împreună

În perioada 7–9 septembrie 2015, la Cheile Grădiștei, lângă Brașov, s-a desfășurat Convenția Națională a Familiilor Pastorale din România. Evenimentul a fost organizat de către Departamentul Asociației Pastorale, împreună cu Departamentul de Educație și Familie, din cadrul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România, și a strâns laolaltă peste 300 de familii pastorale din întreaga țară.

Într-un cadru familial relaxat, plin de căldură și părtașie, cei prezenți au participat, pe parcursul celor trei zile, la diferite seminare susținute de cei șapte invitați speciali ai convenției – Abner de Los Santos, vicepreședinte al Conferinței Generale, Leticia de Los Santos, inițiatorea Programului de Educație Continuă a soțiilor de pastori din cadrul Diviziunii Inter-Americane, Jerry Page, secretar al Asociației Pastorale din cadrul Conferinței Generale, Bryan Craig, consultant senior pentru Relații de Familie la Institutului Adventist din Sydney, Australia, Bernie Holford, președintele Bisericii Adventiste din Scoția, Karen Holford, psihoterapeut sistemic și de familie, manager de proiect al Departamentului de Comunicare la Asociația pentru Terapia de Familie din Scoția, și Romulus Chelbegean, profesor asistent, studii de familie la Catedra de Științe Comportamentale a Universității Andrews.

Seminarele prezentate au avut ca temă centrală familia pastorală. Astfel, cei prezenți au identificat, dezbătut și gestionat împreună diverse aspecte ale vieții de familie. Amintim câteva titluri de seminare: Semnificația și taina căsătoriei, Arta pierdută a ascultării, Cum să clădim relații sănătoase, Căminul spiritual, Mântuirea copiilor noștri, Intimitatea în familia pastorului, Sfaturi practice pentru înviorearea vieții de rugăciune și închinare etc.

Inspirându-se și din mottoul acestei întâlniri – „Doar împreună” –, familiile pastorale prezente la acest eveniment și-au înnoit angajamentul

de reconsacrare, în prezența lui Dumnezeu, unul față de celălalt, promițând să continue viața și slujirea la care au fost chemați doar împreună, la bine și la greu, fiind credincioși legământului căsătoriei, pentru că, astfel, „Domnul a rânduit ca familiile de pe pământ să fie simboluri ale familiei din ceruri” și „atunci când familiile de pe pământ sunt conduse bine, aceeași sfințire a Duhului va fi adusă și în biserică.” Ellen G. White, *Căminul adventist*, p. 269

Da că îți ridici privirea și te uiți dincolo de gardul neputinței, poți vedea oameni și mâini doritoare să slujească alături de tine. Doar împreună, soț și soție, putem face din propriul cămin un colț de cer! Doar împreună, familie, colegi, prieteni, putem duce bisericilor un suflu nou pentru slujire. Doar împreună, pastori și laici, vom reuși să-L ducem pe Isus în casele celor pentru care Tatăl cereș a pregătit Împărăția ■

Ștefan Tomoiagă,
secretarul Bisericii
Adventiste de Ziua a
Șaptea din România.

■ BISERICA MONDIALĂ

Ted N. C. Wilson și-a lansat propriile conturi de Facebook și Twitter.....

Pastorul Ted N. C. Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, și-a lansat propriile conturi de Twitter și Facebook, într-un efort de a le transmite direct și mai eficient membrilor și celor interesați activitățile pe care le desfășoară în cadrul bisericii.

Pastorul Wilson a spus că va folosi contul său de Twitter – @pastortedwilson – și pagina sa de Facebook – facebook.com/pastortedwilson – pentru a-și împărtăși rugăciunile personale, citatele preferate, informații cu privire la activitățile sale curente, fotografiile și știri din călătoriile sale.

„Vreau să le pot comunica mai eficient membrilor bisericii unele dintre activitățile deosebit de interesante ale bisericii, precum Redeșteptare și Reformă, Misiune în Marile Orașe, Lucrarea medicală comprehensivă și implicarea totală a membrilor”, a declarat președintele pentru *Adventist Review*.

„Este o modalitate importantă de a împărtăși informații spirituale și mi-

sionare într-un mod direct, permițându-le membrilor bisericii să se familiarizeze cu numeroasele metode folosite pentru a ajunge la oameni”, a spus el.

Printre altele, pastorul Ted Wilson își va folosi pagina de Facebook pentru a răspunde întrebărilor referitoare la viziunea sa pentru biserică, viața sa spirituală și activitățile sale. Cei care doresc să îi adreseze întrebări le pot trimite pe adresa de e-mail: askpastorwilson@adventist.org. Acesta va publica răspunsurile pentru maximum trei întrebări în fiecare vineri.

Președintele Ted Wilson a spus că vede în social media „un factor în permanentă dezvoltare în modelarea misiunii și schimbului între membrii bisericii” și o modalitate eficientă de a putea ajunge la milioane de alți oa-

meni. „Este important să folosim social media nu doar pentru a transmite informații importante pentru membrii bisericii, ci și pentru a ajunge la milioanele de oameni ce o folosesc și pentru a le îndrepta atenția spre Hristos, spre Cuvântul Său, spre neprihănirea Sa, spre slujba Sa în sanctuar, puterea Sa salvatoare în mijlocul marii lupte dintre bine și rău, mesajul Său cu privire la sănătate, misiunea pe care o încredințează lumii în zilele din urmă și revenirea Sa.”

Andrew McChesney/*Adventist Review*

Eveniment simbolic: Piața „Martin Luther”, inaugurată la Roma

Începând de joi, 17 septembrie 2015, turiștii și locuitorii Romei pot vizita noua Piață „Martin Luther”. Situată în apropierea Coloseului, piața reprezintă un omagiu adus teologului german, inițiator al Reformei Protestante din Germania și Europa.

„Dând numele «Martin Luther» acestei piețe, înseamnă că Roma trebuie să respecte orice religie și credință. «E mai ușor să distrugi un atom decât o prejudecată», spunea Einstein. Noi, astăzi, am distrus o prejudecată”, a declarat Ignazio Marino, primarul Romei, la dezvelirea plăcii comemorative care cuprinde cuvintele: „Martin Luther, teolog

german al Reformei (1483–1546).” Cuvintele pot părea ciudate, însă, așa cum arată istoria, separarea lui Luther de Biserica Romană și nașterea Reformei au dus la o ruptură atât de adâncă, încât, pentru aproape 500 de ani, orașul Roma a evitat o recunoaștere a teologului

german. De altfel, anumite reacții ostile acestui proiect au putut fi remarcate atât în ce privește durata aprobării (cererea fiind depusă în 2009), cât și în mass-media italiană, în care au apărut vocile Partidului Fratelli d'Italia, care consideră că „inaugurarea pare să fie o ofensă față de adresa catolicismului”.

Cu toate acestea, miracolul s-a produs, iar inițiativa, aparținând dr. Carlo Giliberti, membru al Bisericii Adventiste din Roma, în colaborare cu Departamentul Libertate Religioasă al Bisericii Adventiste și cu Biserica Luterană, care voia să comemoreze 500 de ani de la vizita lui Luther la Roma, a avut succes.

„Aceasta este o zi importantă și pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Italia. Am promovat acest proiect și vom continua să promovăm orice

inițiativă care se concentrează pe cuvântul și dragostea lui Dumnezeu. Astăzi, la Roma, ne-a fost reamintit unul

dintre principiile teologice esențiale pe care Martin Luther le-a proclamat: „Sola Scriptura”, a declarat Stefano

Paris, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Italia.

Pastor Benone Corneliu Lupu, Roma/
Andreas Mazza, EUD/ AARC

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Părtășie și instruire la Congresul colportorilor

Întâlnirile naționale ale evangheliștilor cu literatură s-au desfășurat în ultimii ani după regula „ultima a fost cea mai frumoasă”. La fel s-a întâmplat și în zilele trecute, la Congresul Anual al Departamentului Publicații, desfășurat în ultimul weekend al lunii septembrie.

Vineri, 26 septembrie 2015, aproape 80 de colportori din toată țara s-au cazat în clădirea istorică a campusului adventist de la Stupini, Brașov, unde s-a derulat un program de părtășie și instruire. Participarea studenților valdenzi a adus un plus de valoare întâlnirii, prin entuziasmul lor.

Cele mai înălțătoare momente s-au înregistrat la serviciul divin al Sfintei Cine, condus de președintele Uniunii, Marius Munteanu, în Sabat dimineață, precum și după-amiază, la programul de mărturisire a unor experiențe speciale din anul 2015. Au fost clipe minunate de întărire sufletească pentru toți participanții, care L-au lăudat pe Dumnezeu pentru îndurarea Sa. La întâlnire au fost prezente și câteva persoane botezate în anul 2015, ca rod al misiunii indeplinite de colportori.

Asistența s-a bucurat de mesaje spirituale motivaționale, transmise de

președinții Conferințelor Moldova și Muntenia, care au luat parte la activitate, prin cuvinte de apreciere și entuziasm pentru lucrarea prin literatură. Sesiunea s-a încheiat duminică prin comunicări, evaluări și instruirii tehnice privind gestiunea și casa de marcat portabilă.

Fie ca imnul congresului, „Bucuros mă gândesc la căminul ceresc”, să însuflească toți truditarii Evangheliei, iar Domnul să scoată noi lucrători la secerișul Său.

Daniel Brânzan, director Departament Publicații, Conferința Oltenia

A XVII-a întâlnire anuală a pastorilor pensionari

27–29 august 2015, Stupini

În trecerea anilor, deși numărul celor care și-au împlinit viața cu Institutul Biblic Stupini Brașov se reduce, emoțiile sunt la fel de vii.

Pastorilor din diferite părți ale țării sau din diaspora li se adaugă soțiile celor ce au trecut la odihnă și generațiile mai tinere de pastori pensionari, împreună cu soțiile sau singuri. Pentru că

este o ocazie de sărbătoare, anul acesta li s-a mai adăugat și o parte din Corul Sola Scriptura, dirijat de pastorul pensionar Gabriel Vasilescu. S-au intonat imnuri adventiste de odinioară.

Joi, 27 august 2015, Titu Ghejan, președintele APP, a deschis întâlnirea anuală a pastorilor pensionari prin cântare și rugăciune. După masa de seară, au fost împărtășite experiențe,

întâmplări mai vechi sau mai noi, care au evocat lucrările Providenței.

În devoționalul de vineri dimineață, fratele Aron Moldovan a prezentat esența creștinismului în șapte puncte: cunoștința, credința, iubirea, ascultarea, sfințirea, slujirea și mărturisirea. În cadrul întâlnirii de după-amiază, dr. Svetlana Ciocârlan a prezentat seminarul de sănătate „Celebrations” – introdus

la ultima sesiune a Conferinței Generale. Au urmat discuții cu Ștefan Tomoiagă, secretarul Uniunii de Conferințe, despre diferite probleme din viața bisericii.

În cadrul serviciului divin de seară, cuvântul a fost prezentat de frații Gheorghe Panait și Aurel Pălășan. Fratele Mihai Maur, președintele Conferinței Banat, invitat special, după ce a prezentat salutările din partea comitetului Conferinței, profund emoționat în fața unui asemenea auditoriu, a adus mulțumiri și a făcut aprecieri pentru ceea ce a făcut Domnul Hristos prin pastorii din generația sa.

În Sabat de dimineață, la devoțional, fratele Adalbert Orban ne-a invitat la părtășia sfinților. Ca să fim una într-o lume a necredinței, răzvrătită și dezbinată, și pentru a pregusta unitatea finală și desăvârșită – părtășia creștină este darul lui Dumnezeu în Domnul Hristos, oferit prin Duhul Sfânt. Dom-

nul Isus S-a întrupat, ca noi să putem fi darul Său unii pentru alții. Dumnezeu ne binecuvântează, pentru ca, la rândul nostru, să fim binecuvântare pentru alții. Viața comunitară este o realitate divină.

Serviciul divin a fost prefațat de predarea ștafetei, prin pensionarea fratelui Virgiliu Peicu, către fratele Teodor Huțanu. După acest moment, fratele Marius Munteanu, președintele Uniunii de Conferințe, mai întâi a salutat cu respect pe cei care și-au pus amprenta asupra vieții și activității personale – pastori și profesori. În prezentarea sa, a ridicat întrebarea: „De ce de la o anumită vârstă vorbim la trecut?” În Ioan 2:1-10 găsim o idee interesantă. În situația critică de la nunta din Cana se întâmplă ceva neobișnuit: vinul bun este cel oferit la urmă. Cea mai frumoasă parte din viață poate fi cea de la urmă. După o slujire binecuvântată cu multe

experiențe, mulți oameni ai credinței au ajuns la aceeași concluzie. Ioan – la peste 90 de ani – aflându-se pe Patmos, insula izolării, nu a încetat să dea mărturie pentru Adevăr. El a câștigat prieteni și convertiți și după ce a îmbătrânit în slujirea Domnului Hristos. Acolo a primit descoperiri din cer, mai mult decât primise în toți anii vieții sale de mai înainte. Continuați să visați și să slujiți!

După-amiază, înainte de programul muzical „Dor de cer”, pregătit de biserica din Brașov, a fost un moment dedicat aniversării semicentenarului Promoției 1965: Petru Arcuș, Lazăr Forray, Daniel Stanciu, Victor Zgunea. Programul muzical a conținut versuri, cântări și un cuvânt prezentat de fratele Victor Zgunea, care a exprimat dorul după întâlnirea cu Domnul Isus Hristos.

Titi Pârvan, pastor pensionar,
Conferința Muntenia

■ LA ODIHNĂ

Dumitru Stănculescu

Născut la 2 decembrie 1929, în satul Urluiu, județul Teleorman, într-o familie de adventiști, Dumitru Stănculescu este fiul Tudorinei și al lui Ștefan Stănculescu. Este un fiu promis lucrării lui Dumnezeu de către părinți, fiind primul băiat după patru fete. Dragostea de Dumnezeu, căldura părintească și palmele încasate în școala primară pentru refuzul de a-și face semnul crucii îl determină ca, la vârsta de 15 ani, să fie elev la Stupini, iar la 17 ani să înche-

ie legământul cu Dumnezeu prin botez. Bani fiind puțini, în timpul vacanței lucrează la ferma școlii pentru a-și plăti taxele. A absolvit Seminarul Teologic București, promoția 1956-1957 sub mottoul „Conduși de Duhul Sfânt”.

În timpul seminarului, a trebuit să execute stagiul militar. Pentru că a refuzat să lucreze în Sabat, a fost condamnat la nouă ani de închisoare. Dumnezeu a lucrat miraculos și pedeapsa a fost comutată la

trei ani. Scria frumos și era un dulgher talentat. La 20 iulie 1958 se căsătorește cu Victoria Apostolescu, absolventă a școlii din Stupini. Familia este binecuvântată cu doi copii, Lorin și Adelin.

A iubit activitatea pastorală și a considerat că pensionarea nu-l poate opri din slujirea lui Dumnezeu. Dar ziua de 22 iulie 2015 reduce la tăcere vocea care încheia fiecare seară cu „Amin! Vino, Doamne Isuse!” În mormântarea a avut loc la 24 iulie, iar cuvântul de mângâiere a fost rostit de pastorii Gabriel Ișvan și Dorel Rădoiaș, reafirmand fericita noastră nădejde.

Emilia Sora

Născută în familia Mihai și Elena Radu, în 23 iunie 1934, la Craiova, este prima dintre cei cinci copii ai familiei. La doi ani se mută împreună cu familia la Stupini, întrucât tatăl urma să frecventeze cursurile Seminarului Teologic Adventist. Ulterior revine la Craiova, slujind împreună cu părinții în biserică în care s-a născut și pe care a iubit-o (mergea 8 km pe jos până la biserică și niciodată nu întârzia). În timpul adolescenței, încheie legământ cu Domnul, tatăl fiind cel care oficiază botezul. În februarie 1956, se căsătorește cu Nicolae Sora. Căminul lor este binecuvântat prin nașterea lui Mihail Nicu și a unei fetițe,

Ilzi Aurora. Bucuria din cămin este umbrită de decesul soțului, în 1987, pierdere care îi pricinuieste o mare suferință.

Timp de mai bine de două decenii slujește ca prim-diaconesă în biserică din Pitești. Ca organistă, a căutat să ofere o educație muzicală copiilor bisericii. În perioada comunismului, a fost o instructoare excelentă la Școala de Sabat pentru copii, căutând să semene în mod profund dragostea pentru Hristos în viața celor mici, cu mult tact și răbdare. Era cunoscută de către vizitatorii bisericii ca o bună gospodină, la masa familiei ei găsindu-se loc pentru aceștia în fieca-

re Sabat. Iubindu-și frații, demarează un proiect, în fiecare Sabat ocupându-se de masa de la biserică pentru cei veniți de la azil. Proiectul început pentru un grup restrâns de persoane se extinde rapid la 40, iar slujirea este deplină, în niciun Sabat nelipsind mult căutatul desert.

Ultimul an din viață este marcat de o accentuare a suferinței, care nu îi mai permite să participe în mod regulat la serviciile de închinare din Sabat. Acceptă greu lucrul acesta. Pentru Emilia Sora, biserică și frații erau una din rațiunile existenței. Timpul și afecțiunile își spun cuvântul, iar în 26 iulie, la final de Sabat, încheie drumul acestei vieți, așteptând începutul veșniciei.

Nicu Sora, Biserica AZȘ Pitești

Estera Naghi

La data de 15 octombrie 1925, în Alexandria, județul Teleorman, în familia înaintașilor adventiști Marin și Ștefana Căluș-Ionescu se naște al cincilea copil, Estera, din gemeni. Încă de foarte tânără încheie legământ cu Dumnezeu prin botez și se implică în activitatea bisericii din Alexandria, inclusiv la ridicarea construcției.

După 1940, se mută în București, unde se căsătorește cu Naghi Bartha Mihai, devenind membră a comunității Labirint

pentru mai mult de 50 de ani. Împreună cu soțul, ajută mereu la susținerea financiară a bisericii. A fost foarte activă în viața comunității, ca membră a corului și instructoare a Școlii de Sabat copii.

Soții Naghi împărtășeau credința adventistă tuturor celor pe care îi cunoșteau. După 1994, rămânând văduvă, ca mamă iubitoare, se stabilește la fiul său Andrei, în New York. În comunitatea de acolo, continuă să activeze cântând în cor și recitând. Adesea

recita Psalmul 23 ca pe o mărturie a legăturii ei cu Domnul, până în ultimele zile ale vieții, așteptând cu credință neclintită întâlnirea cu Mântuitorul adorat. Suferința și povara anilor au oprit-o din alergarea pământească în seara zilei de 30 august 2015. A fost condusă la locul de odihnă de frații care au prețuit-o, iar mesajele de speranță au fost rostite de pastorii Petre Danci și George Sekesan.

Ioan și Miranda Hantzig, Labirint, București, nepoți

Biserica – un refugiu

Proiectul iCOR

Reconfigurarea traseului

Ritmul grăbit al vieții de azi, izolarea în lumea virtuală, chiar și dezvoltarea bisericii pe plan instituțional au făcut foarte vizibilă o distanțare între credincioși, iar părțasia și spiritul de familie, care ar trebui să existe în interiorul comunității, au pierdut teren semnificativ. Suntem informați, dar grăbiți, suntem deschiși, dar protocolari, suntem organizați, dar orientați spre interior; când suntem misionari, suntem critici și superiori. Lista ar putea continua, dar mai important este că ne putem schimba.

Cum ar fi oare dacă am da o șansă planului inițial? Biserica să fie o *cetate de scăpare*, o „biserică-refugiu”. Un loc la care să se ajungă ușor; un loc deschis și primitiv; o colectivitate de credincioși setați pe acceptare, și nu pe judecată; un spațiu al integrării celor ce au greșit; un loc și pentru cei care au greșit. Nu este o utopie, deși pare. Dintre multe biserici în care obișnuința și distanța pot fi caracteristica evidentă, s-ar putea desprinde cel puțin câteva care să încerce să își propună să fie *mai mult decât o sală de întâlniri*. De la sine nu se produce nicio schimbare în bine, prin urmare este necesar ca, în urma unei autocercetări obiective, sincere, să existe o decizie voită, angajată, de a deveni pe placul marelui Păstor.

Biserica-cetate de scăpare – biserică-refugiu

Nu este vorba despre o nouă organizație, nici de o inițiativă de izolare, ci despre o chemare la regăsirea planului pe care Dumnezeu îl are cu biserica Lui.

În intenția lui Dumnezeu, biserica Sa de pe pământ ar trebui să fie locul unde oamenii să poată gusta și simți dragostea divină. Biserica este locul unde El vrea să fie prezent și să primească pe orice om ce caută salvare.

Din nefericire, nu toate bisericile, comunitățile, sunt un astfel de loc, primitiv și plin de prezența frumos reprezentată a lui Dumnezeu. Unele comunități seamănă mai mult cu un tribunal, în care cei greșiți sunt judecați; alte comunități seamănă cu o școală unde doar învățătura și cunoștințele teologice sunt importante. Nici ideea unui spital nu este cea mai potrivită sau suficientă. În planul lui Dumnezeu, biserica ar trebui să fie și **spital unde să fie vindecate rănilor**, și **școală unde să fie transmise învățăturile**, și **instituție juridică unde să se încurajeze respectarea adevărului și dreptatea**.

Singura instituție care ar putea îndeplini toate aceste cerințe este familia.

Ideea este una simplă: pe modelul cetăților de scăpare din vechime, unele comunități pot să creeze o asemenea atmo-

sferă și practici care să permită oricui este doritor să vină, să fie primit necondiționat, să fie acceptat și inclus în familie, apoi, integrat în această familie spirituală, să devină ucenic al Mântuitorului.

Nu este vorba de cerințe extraordinare, imposibile sau costisitoare. Este vorba de *schimbarea gradului de conștientizare a misiunii* unei comunități, în lumina planului lui Dumnezeu; este vorba despre *mai multă atenție față de cei ce vin în biserică*; este vorba despre un *plan de creștere spirituală* și de formare pentru a fi ucenici.

Un refugiu pentru tineri și pentru cei ce au venit de curând lângă Dumnezeu

Tinerii au nevoie de biserică, iar biserica are nevoie de tineri. Adolescența este timpul schimbărilor psihice, fizice, sociale și economice. Acest lucru se aplică, de asemenea, și dimensiunii spirituale a adolescentului. Datorită împrejurărilor actuale și a dezvoltării sociale, perioada tinereții se extinde și devine mult mai însemnată. Tinerii nu mai sunt copii, însă nici nu sunt încă integrați în lumea adulților. Din moment ce trec printr-o fază a schimbărilor în viață, tinerii înșiși pot deveni niște agenți ai schimbării. Ei sunt dinamici, creativi, inovatori și capabili de multe lucruri extraordinare. Privind dintr-o perspectivă spirituală, multe dintre reînviările și reformele spirituale au pornit de la mobilizarea tinerilor. Când Domnul Hristos Și-a ales ucenicii, majoritatea erau destul de tineri. Tinerii sunt o parte vitală a bisericii și ei au nevoie de atenția noastră, de relaționarea cu noi și, de asemenea, de suportul ideologic pe care noi îl putem oferi. Acest lucru se poate întâmpla cel mai bine în contextul unei comunități de credincioși din diferite generații.

Totuși este tulburător faptul că sunt câteva studii făcute asupra bisericii, care descoperă unanim că în fiecare secundă pierdem tineri crescuți în biserică. Roger Dudley raportează că „40 până la 50 de procente dintre adolescenții mijlocii (15-16 ani) vor părăsi biserica pe la vârsta de 25-26 de ani”. De asemenea, a fost raportat de către mai multe studii faptul că motivul părăsirii bisericii este mai degrabă aspectul relațional decât cel doctrinar. Această modă este în creștere în bisericile adventiste din toată lumea. Studiul Valuegenesis Europe oferă dovezi ample că cel mai important factor pentru a rămâne sau a pleca din biserică este prezența sau absența experiențelor legate de biserică.

Bisericile în care tinerii simt că aparțin aceluși loc, participând la conturarea vieții, a viziunii și a misiunii, sunt în general comunități dedicate și pline de viață, o ilustrare a versetului din Maleahi 4:6: „El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem.” **Bisericile care câștigă tinerii au mult mai multe șanse să câștige lumea în care trăim** prin Evanghelia lui Isus Hristos și prin mesajul adventist.

„Cauza adevărului a pierdut foarte mult din pricina lipsei de atenție față de nevoile spirituale ale tinerilor. [...] De ce să nu fie privită lucrarea pentru tineri ca fiind o lucrare misionară de cel mai înalt grad? Ea necesită tactul cel mai delicat, considerația cea mai atentă și rugăciunea cea mai fierbinte pentru înțelepciune cerească.” (Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, p. 207)

Valorile bisericii-refugiu

O cetate de scăpare modernă are nevoie să cultive niște valori specifice în mod constant și voit, nu întâmplător.

Unitatea

Biserica-refugiu intenționează să unească persoanele de vârste diferite, astfel încât acestea să construiască relații adevărate, bazate pe dragoste adevărată.

Grija

Biserica-refugiu are o atitudine de compasiune ce presupune dragoste, simpatie, acceptare, apărare și suport reciproc în toate aspectele vieții.

Implicarea

Biserica-refugiu îi implică pe toți, cu darurile lor spirituale, în orice aspect al vieții bisericii și creează astfel un sentiment de apartenență și o identitate.

Închinarea

Biserica-refugiu trăiește momentele de închinare ca pe un legământ zilnic al Evangheliei și încearcă să trăiască o experiență spirituală însemnată legată de Sabat.

Învățarea adevărului

Biserica-refugiu se angajează să transmită lumii Cuvântul lui Dumnezeu și mesajul adventist într-o manieră relevantă și creativă, care are legătură cu realitatea cotidiană.

Slujirea

Biserica-refugiu vede Evanghelia în primul rând în contextul slujirii creștine, prin urmarea exemplului lui Isus,

care venea în întâmpinarea nevoilor oamenilor. „Biserica este organizată pentru slujire” (*Educație*, p. 268).

Slujirea este importantă pentru că ea este o expresie a ceea ce a intenționat Hristos să transmită prin viața Sa. Slujirea oamenilor este o modalitate de a reface sensul vieții și, în special, tinerii ar vrea să vadă faptul că biserica și credința noastră în Dumnezeu au un impact asupra societății și fac diferența. Ei sunt gata să se implice în acțiuni importante de misiune externă și în alte activități misionare care au un impact asupra vieții oamenilor. Și ei îl urmează pe Isus cu entuziasm și sunt gata să spună despre credința lor prietenilor și celor din jur.

Reconcilierea

Biserica-refugiu se angajează în lucrarea de reconciliere și refacere a relațiilor cu Tatăl nostru ceresc și a relațiilor pe care le avem unii cu alții, în numele lui Hristos.

Îndrumarea

Biserica-refugiu încurajează relațiile între persoane de vârste diferite, pentru oferirea de îndrumare spirituală. În afară de părinți, tinerii mai au nevoie și de alți adulți drept modele de urmat. Biserica-refugiu nu numai că încurajează relaționarea între generațiile diferite, ci își propune și să formeze mentori care să îi sprijine spiritual pe tineri.

Instruirea

Biserica-refugiu este comunitatea în care se învață și în care se asigură instruire și oportunități de îmbunătățire a înțelegerii, a darurilor spirituale și a lucrării.

Biserica ar trebui să fie locuri în care se învață și li se asigură tuturor membrilor oportunități de a-și îmbunătăți înțelegerea, darurile spirituale și slujirea. În special, tinerii au mult potențial și o mulțime de daruri, dar au nevoie să își pună darurile în valoare, să fie recunoscuți și să se dezvolte.

Conducerea

Biserica-refugiu conduce cu viziune și pasiune și integrează noile generații în conducerea sa.

Concluzie

Biserica-refugiu înțelege faptul că cel mai evanghelic lucr pe care îl poate face este să fie o biserică a unui Dumnezeu real, un Domn al iertării, un Dumnezeu viu. O biserică ori este și cetate de scăpare, ori nu reprezintă nimic; Dumnezeu nu are nevoie de instituții, ci de mijloace de salvare.

Am datoria să mă întreb: Biserica mea este un loc de salvare? ■

Daniel Chirileanu
este directorul
Departamentului
Tineret din Uniunea
de Conferințe.

Omul – la confluența dintre **nevoi** și **dorințe**

– o polemică cu Abraham Maslow –

Dacă obiectul economiei se cantonează în zona acțiunilor și a relațiilor ce privesc producția, repartiția, schimbul și consumul de bunuri și servicii, scopul activității economice este satisfacerea trebuințelor specifice, numite și nevoi, sau necesități, și definite ca cerințe obiective ale vieții umane, ale existenței și dezvoltării purtătorilor lor, respectiv indivizii, grupurile sociale, statele, națiunile, societatea în ansamblu.

Necesitățile au apărut odată cu geneza purtătorului lor natural, omul, sub forma a ceea ce el resimte direct sau ca fiindu-i necesar pentru existență, pentru formare și dezvoltare.

Interesant este faptul că prima nevoie explicit menționată în cartea Geneza este de natură relațională: „Dar pentru om nu s-a găsit niciun ajutor care să i se potrivească” (Geneza 2:20). Ceea ce nu înseamnă că nevoia de hrană, spre exemplu, n-ar fi existat și ea, așa cum rezultă dintr-un verset anterior (Geneza 1:29).

În plus, se poate observa că nevoile umane au existat și s-au manifestat în mod diferit în diferi-

te momente ale evoluției societale, dar esența lor rămâne aceeași. Astfel, nevoia de îmbrăcăminte apare doar după căderea în păcat (Geneza 3:7).

Studiul necesităților umane a intrat în sfera de preocupare a filosofilor, sociologilor și psihologilor, care le-au clasificat pe grupe și tipuri și au căutat să identifice principalele lor trăsături.

Piramida nevoilor și lacunele ei

În abordarea trebuințelor economice, baza teoretică la care se apelează în mod uzual o constituie „Piramida nevoilor”, elaborată de psihologul american Abraham Maslow (1908–1970), teorie motivațională cunoscută sub numele de „Ierarhia nevoilor umane”¹ și acceptată, la scurt timp după apariția ei, ca model de analiză în disciplinele care studiază comportamentul uman.

Este interesant de observat că structura necesităților individuale propusă de Maslow își găsește corespondența și în cărțile Bibliei, termenul „nevoie” fiind regăsit, printre altele, și sub numele de „trebuință”.

„PIRAMIDA NEVOILOR” LUI MASLOW ȘI SCRIPTURA

- **necesitățile fiziologice**, precum cele de hrană, apă sau protecție împotriva frigului (Exodul 16:16; Judecătorii 4:19; Ioan 18:18), denumite de apostolul Iacob „cele trebuincioase trupului” (Iacov 2:16);
- **nevoile de siguranță și de securitate individuală**, numite și mijloace de trai (Judecătorii 17:10), referitoare la locuință, plată/venituri, pace/siguranță, sănătate, dreptate (Judecătorii 17:8; Leviticul 19:13; Psalmii 4:8; Luca 9:11; Iov 36:6);
- **nevoile de dragoste** (Geneza 2:18; Deuteronomul 13:6; Cântarea cântărilor 5:8) și **de apartenență la familie și neam** (Rut 1:16; Psalmii 68:6; Luca 7:5);
- **nevoile de recunoaștere socială, nevoi de stimă și de respect față de sine** (1 Samuel 15:30; Estera 9:4; Proverbele 22:1);
- **nevoile de autoactualizare și de dezvoltare personală** (2 Cronici 1:10; Ezechiel 16:14; Matei 5:48).

Deși gama nevoilor individuale, așa cum a fost structurată de Maslow, pare destul de diversă, ea are totuși un caracter limitativ, motiv pentru care unii autori au apreciat că ar fi de dorit extinderea la șapte niveluri a gamei de necesități individuale, cu ceea ce Maslow numea precondițiile satisfacerii nevoilor de bază, și au adăugat:

- nevoia de exprimare și investigare (Iov 32:17; Faptele apostolilor 21:39)
- nevoia de a ști și de a înțelege (Isaia 40:26; Eclesiastul 2:1)

Maslow însuși a publicat în anul 1970 o revizuire a piramidei din 1954², adăugându-i în partea superioară nevoile cognitive (de a cunoaște, a înțelege și a explora) și pe cele estetice (pentru frumusețe, ordine și simetrie). Ceea ce nu înseamnă că a reușit să epuizeze întreaga paletă a necesităților umane, pentru că, chiar în zilele noastre, un grup de psihologi propune o altă redefinire a piramidei, așezând în vârful acesteia *parentingul* – aspirația de a fi părinte.³

Textele biblice vin să completeze multitudinea nevoilor individuale cu o gamă distinctă de necesități, care țin de amprenta divină primită de om la creație și de nevoia unei relaționări cu Ființa divină. Avem, astfel, în vedere:

- nevoia de conformare cu voința divină (Psalmii 40:8)
- nevoia de sprijin, de suport divin (Psalmii 69:13)
- nevoia de pocăință (Proverbele 28:13)
- nevoia de har și de mântuire (Tit 2:11)

De la logica umană la logica Scripturii

Trecând peste omiterea unor necesități care fac parte din gama nevoilor umane, percepute ca atare, o problemă de fond a concepției lui Maslow este legată de inconsistența logicii interne a teoriei pe care a formulat-o.

Pentru că, dacă luăm de bun principiul glisării motivației (după satisfacerea unei nevoi) către o necesitate situată pe un palier ierarhic superior, orice limitare a gamei de necesități individuale este absurdă. De altfel, sunt autori care apreciază că necesitățile umane au un caracter

istoric, devenind nelimitate ca număr și manifestându-se sub forma principiului creșterii și diversificării trebuințelor.⁴ Ca să nu mai vorbim de faptul că nu toate nevoile omenești pot fi pe deplin satisfăcute. Sau, cel puțin, nu în această lume (Eclesiastul 1:8; Osea 4:10; Mica 6:14).

O altă gamă de comentarii privește ordinea pe care Maslow înțelege să o pună în abordarea ansamblului de necesități umane, potrivit ipotezei „tendința de progres”, care îndeamnă la parcurgerea ascendentă a piramidei. În acest sens, există opinii care susțin că modul de parcurgere a structurii nevoilor umane depinde de personalitatea, mediul social-cultural și de succesele sau eșecurile anterioare ale persoanei în cauză.⁵

Sunt autori care au contestat, cu argumente temeinice, caracterul prioritar al nevoilor materiale în raport cu cele non-materiale.⁶ Alții sunt chiar mai severi, apreciind că o abordare de acest gen „reducе sufletul nostru la nivelul unui animal, oamenii având capacitatea extraordinară de a depăși situația lor și de a acționa la modul nobil și frumos chiar și atunci când nu au toate resursele la dispoziție.”⁷

Dumnezeu nu ne tratează așa cum merităm, ci așa cum avem nevoie. De aceea, nu întotdeauna ne dă ceea ce-I cerem.

(Roberto Badenas, *Întâlniri*, p. 59)

Ordinea pe care Biblia ne-o propune în ce privește acoperirea nevoilor umane este prezentată explicit în cartea evanghelistului Matei: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihânirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33).

Un „mai întâi” care trebuie înțeles în accepțiunea sa cea mai largă, câtă vreme traducerea din limba greacă a acestui termen (πρῶτον) se referă atât la o prioritate de ordin temporal (la început, mai înainte), cât și la importanța opțiunii în cauză (în primul rând, cu precădere, în special).⁸ Un „mai întâi” ale cărui consecințe favorabile se sprijină pe numeroase alte făgăduințe biblice (Psalmii 37:25; Marcu 10:29,30; 1 Timotei 4:8), texte care se referă, cu precădere și cât se poate de concret, la viața de pe acest pământ.

Așadar, în privința abordării necesităților umane, logica Scripturii ne obligă la un gest firesc de schimbare a sensului de parcurgere a piramidei imaginată de Maslow sau, păstrând acest sens, de reordonare a trebuințelor într-o așa-numită „piramidă răsturnată”.

Nevoi sau dorințe?

Citindu-l pe Maslow, ai senzația că nevoile omului îi determină existența într-un mod inexorabil, independent de voința și rațiunea lui, în special atunci când afirmă că „acțiunile ființelor umane au la bază stimuli, obiceiuri sau impulsuri mai curând instinctive decât conștientizate, pe care le numim nevoi sau necesități”.

În realitate, drumul de la necesitate la acțiune este ceva mai complex, incluzând mai multe paliere, dintre care în cele ce urmează ne vom referi doar la unul dintre ele, și anume la *dorința* (regăsită în textul biblic și sub numele de *cerere*, *poftă* sau *așteptare*).

Să observăm, mai întâi, că dorința nu constituie o simplă transpunere în plan volitiv a unei nevoi sau necesități, ci reprezintă o stare sufletească a celui care tinde, râvnește, aspiră la ceva, persoana în cauză având tendința lăuntrică de a face, de a avea sau de a dobândi ceva anume. Altfel spus, dorința este o „tendință devenită conștientă de obiectul ei”⁹.

În asemenea condiții, dorința poate să depășească, uneori semnificativ, sub aspect cantitativ, calitativ sau circumstanțial, necesitatea pe care se întemeiază (Deuteronomul 29:19; 2 Samuel 23:15; Marcu 6:25). Avem însă suficiente repere biblice, potrivit cărora omul poate fi, sau ar trebui să fie, conștient de acest aspect (Proverbele 30:8, Romani 15:14).

Mai mult, fiind o reflectare a caracterului fiecăruia, dorințele pot fi apreciate axiologic, de regulă împreună cu posesorul lor (1 Împărați 3:10; Proverbele 11:25; Iuda 1:11). În consonanță cu piramida „răsturnată” a nevoilor, Biblia apreciază îndeosebi acele dorințe care țin de aspectele spirituale și, cu precădere, cele care reflectă nevoia de mântuire – personală sau a celor din jur (Maleahi 3:1; Faptele apostolilor 13:7; Romani 1:15; 10:1; 1 Petru 2:2).

În ce privește împlinirea dorințelor, chiar dacă există o făgăduință – e drept, condiționată (Proverbele 10:24) –, textul biblic recunoaște capacitatea discreționară a Divinității în acest sens (1 Împărați 9:3; 2 Cronici 6:19; Iov 6:8; Psalmii 38:9; 59:10).

Așadar, fără a condamna procesul natural de transpunere a necesităților în dorințe, Scriptura oferă doar certitudinea acoperirii trebuințelor, sub rezerva supunerii față de voința divină (Isaia 33:15,16).

Prof. univ. dr.
Dan Constantinescu

În loc de concluzii

Desigur, această pseudopolemică cu autorul piramidei nevoilor individuale poate fi considerată un simplu (și, eventual, interesant) exercițiu intelectual, cosmoviziunea psihologului american fiind radical diferită de cea a Scripturii.

Rămâne totuși evidentă discrepanța dintre abordarea omenească a necesităților – altminteri, corect definită de Maslow – și voința divină în materie –, așa cum este ea exprimată în Scriptură și sintetizată cu rafinament în Psalmul 23, pe care îl putem considera un excelent studiu de caz privind abordarea biblică a necesităților umane.

Spre deosebire de teoria lui Maslow, aici avem de-a face cu o singură ipoteză: „**Domnul este Păstorul meu**” (v. 1 p.p.). Concluzia este unică, pe cât de concis exprimată, pe atât de fermă și acoperitoare: „**Nu voi duce lipsă de nimic**” (v. 1 u.p.).

În raport cu această declarație atotcuprinzătoare și fără echivoc, restul afirmațiilor sunt descriptive și ilustrative. Ele vizează, desigur la modul metaforic, satisfacerea întregii game de trebuințe omenești:

- **nevoile elementare:** „El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă; [...] și paharul meu este plin de dă peste el” (v. 2, 5);
- **nevoia de stimă și respect de sine:** „Îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Nume-lui Său” (v. 3);
- **nevoia de siguranță și de securitate:** „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. [...] Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei; îmi ungi capul cu untdelemn” (v. 4, 5);
- **nevoia de dragoste și apartenență:** „Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie” (v. 5).

Ordinea prezentării acestor nevoi este nesemnificativă, câtă vreme ele fac parte dintr-un tot pentru care există nu numai certitudinea satisfacerii, ci și permanența acesteia, raportată la dimensiunea vieții omenești: „Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.” (v. 6)

După ce evidențiază prevalența relației sale cu Dumnezeu, o eventuală apropiere față de ordinea propusă de Maslow este și ea explicabilă, dacă avem în vedere faptul că autorul versetelor de mai sus, împăratul David, a fost și el om. ■

¹ Abraham Maslow, „A theory of human motivation”, *Psychological Review* 50 (1943), pp. 370–396.

² A. Maslow, *Motivation and Personality* (Second Ed.; NY: Harper, 1970).

³ L. Belkin, „Living to Be a Parent”, *The New York Times*, 10 septembrie 2010: n.p.

⁴ Marieta Stanciu, *Economie politică și politici economice*, p. 6, în www.svedu.ro/curs/ecpolitica_apl_ms.pdf

⁵ Corneliu Sofronie, Roxana Zubcov, „Satisfacerea/nesatisfacerea nevoilor umane; caracteristici și reacții”, *Psihologia ordinii. Psihologia cuantică*, p. 3, în www.popq.ro/pdf/cuanta_07.09.12.pdf

⁶ S. Marcus, *Words and Languages Everywhere* (Milan: Polimetrica International Sc. Publisher, 2007), p. 457.

⁷ Rosally Saltsman, „Climbing Maslow's Pyramid”, *Jewish World Review*, 14 noiembrie 2006, n.p. http://www.jewishworldreview.com/1106/rethinking_maslow.php3

⁸ * * * 1 John - *Complete Vocabulary - Friberg Greek Lexicon*, p. 45, în www.kribook.com/read-doc/1-john-complete-vocabulary-friberg-greek-lexicon

⁹ Norbert Sillamy, *Dicționar de psihologie* (trad. Leonard Gavrilu, București: Editura Univers Enciclopedic, 1998), p. 106.

„Plecăciune ție”, Maria!

Luca 1:28

În Luca 1:28 citim: „Îngerul a intrat la ea și a zis: «Plecăciune ție, căreia ți s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!»”

Versetul acesta ridică o întrebare: „Oare îngerul se închină înaintea Fecioarei Maria?”

Despre închinare, Isus spune: „Este scris: «Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai Lui să-I slujești»” (Luca 4:8). Închinarea este răspunsul ființelor create în fața acțiunilor pline de dragoste ale Divinității și implică predarea întregii persoane, cu toate capacitățile ei afective, raționale, fizice și materiale, adică o predare totală. Tocmai de aceea, Diavolul I-a cerut lui Isus închinarea, adică predarea totală. Din acest motiv, subiectul închinării este esențial și trebuie tratat cu mult respect și cu foarte multă atenție.

Nu avem cuvinte suficient de frumoase și cuprinzătoare prin care să descriem frumusețea caracterului Fecioarei Maria, mama Domnului Isus. Maria este pentru noi un exemplu de acceptare a voinței divine; ea a acceptat să devină mamă, fiind doar logodită; un exemplu de atașament față de Scriptură, pe care să o predăm copiilor noștri, așa cum a făcut ea cu Copilul Isus; de loialitate față de Mântuitorul, pe care L-a însoțit și la cruce, când mai toți L-au părăsit; de stăruință în părtășie cu credincioșii, cerând coborârea Duhului Sfânt, așa cum o vedem la Maria în ultimul pasaj biblic care ne vorbește despre ea (Faptele 1:14). Îndemnul memorabil, care a devenit poruncă pentru toți creștinii: „Să faceți orice vă va zice [Isus]” (Ioan 2:5) îl avem tot de la Maria. Pentru toate aceste lucruri, o respectăm, o apreciem și dorim să-i urmăm exemplul.

Însă, legat de închinarea adusă altor ființe, cerești sau omenești, Biblia este fără echivoc. În Apocalipsa 19 și 22, citim două întâmplări identice: Ioan, impresionat de desfășurarea planului de mântuire, s-a aruncat la pământ în fața îngerului descoperitor: „Și m-am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: «Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un

împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi... Lui Dumnezeu închină-te!»” (Apocalipsa 19:10). Îngerul nu a acceptat închinarea lui Ioan, spunându-i că el, ca înger, doar îi amintește lui Ioan de Divinitate și că acceptă închinarea lui Ioan cu condiția ca omul să știe că doar Dumnezeu este vrednic de închinare. Nu, îngerul a fost categoric, urmând învățătura divină (vezi Luca 4:8).

Oricât de mult am respecta și aprecia un om sau oricare altă ființă sfântă, doar Dumnezeu trebuie să fie obiectul închinării noastre, căci doar El este Creatorul și Mântuitorul.

În textul din Luca 1:28, îngerul îi adresează Mariei un salut respectuos și nu este vorba de închinare. Traducerea sinodală spune: „Și intrând îngerul la ea, a zis: «Bucură-te, cea care ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei»”, adică o simplă formulă introductivă, un salut respectuos. Observăm că Mariei i s-a făcut mare har. Harul este mila lui Dumnezeu care se îndreaptă spre omul păcătos, în mod nemeritat! Maria, o ființă omenească, primește harul lui Dumnezeu, pentru că are nevoie de el. Biblia nu conține dogma Bisericii Catolice, cea a concepției imaculate, conform căreia Fecioara Maria s-a născut fără natură păcătoasă și a trăit fără păcat. Maria primește har, căci este om și are nevoie de mântuirea dată de Isus. „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele 4:12).

În concluzie, DOAR DUMNEZEU ESTE VREDNIC SĂ PRIMEASCĂ ÎNCHINAREA NOASTRĂ. Celelalte ființe cerești sau oameni credincioși, care Îl iubesc și Îl slujesc pe Dumnezeu, ne sunt exemple de viețuire în devoțiunea pe care trebuie să o îndreptăm doar spre Dumnezeu, așa cum au făcut și ei (Evrei 12:1). ■

Doar Dumnezeu este vrednic să primească închinarea noastră. Celelalte ființe cerești sau oameni credincioși, care Îl iubesc și Îl slujesc pe Dumnezeu, ne sunt exemple de viețuire în devoțiunea pe care trebuie să o îndreptăm doar spre Dumnezeu, așa cum au făcut și ei (Evrei 12:1).

Gabriel Ișvan, directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

„Vorbește, căci robul tău ascultă”

MODUL ÎN CARE SLUJIREA DĂ NAȘTERE CREDINȚEI

Vă rog, spuneți-mi din nou povestea lui Samuel”, îi rugam înflăcărat pe părinții mei.

Dându-și seama de curiozitatea mea crescândă și de dorința de a învăța lucruri noi, părinții mei au profitat de această oportunitate pentru a-mi stârni interesul pentru povești care conțineau lecții pentru clădirea caracterului. Povestea lui Samuel era una dintre acele povestiri biblice care mă impresionau în mod special și pe care le puteam asculta din nou și din nou. *Cât de minunat că Samuel a auzit glasul lui Dumnezeu când era copil!* mă gândeam. Eram fascinată să descopăr credința de copil a lui Samuel și dorința lui de a-I sluji lui Dumnezeu. „Vorbește, căci robul tău ascultă” (1 Samuel 3:10) a fost un răspuns bun la chemarea lui Dumnezeu.

Privind mai atent, povestea lui Samuel prezintă principii valoroase care ne ajută să înțelegem rolul esențial al influențelor religioase în dezvoltarea credinței copiilor și a adolescenților. Este o narațiune care ne oferă o bună cunoaștere a impactului influențelor spirituale de acasă, de la biserică și de la școală: trei piloni de bază ai filosofiei educaționale adventiste. Samuel însuși a experimentat personal impactul profund al tuturor celor trei surse de influență spirituală în diferite momente din viața lui.

Totul începe acasă

Ca și în cazul altor eroi biblici, călătoria de credință a lui Samuel a început acasă. Chiar dinainte de a se naște, mama lui credincioasă a trăit conform promisiunii pe care i-o făcuse lui Dumnezeu de a-și consacra primul născut în slujba Lui. Se pare că Ana a luat foarte în serios dezvoltarea spirituală a copilului ei, așa cum apare în acest comentariu al lui Ellen White: „De la primele licăriri ale minții, ea își învățase fiul să Îl iubească și să Îl onoreze pe Dumnezeu și să se considere proprietatea Domnului.”¹

Fără îndoială, influența spirituală a Anei și învățăturile ei au avut un impact de durată asupra minții impresionabile a lui Samuel și l-au

pregătit să stea tare în credință, chiar copil fiind, în ciuda influențelor corupătoare care erau în jurul lui după ce a plecat de acasă. Cum ar fi dacă toți părinții ar vedea creșterea spirituală a copiilor lor ca pe o responsabilitate sacră? Ar exista vreo diferență în modul în care părinții își tratează copiii dacă s-ar gândi la fiecare dintre ei ca fiind în mod special închinat lui Dumnezeu?

De la începutul copilăriei lui, Samuel a fost dus la templul din Silo, și pregătirea lui spirituală și religioasă i-a fost încredințată preotului Eli. Aici, copilul a învățat despre Dumnezeu și despre semnificația serviciilor din sanctuar.

Samuel a învățat să facă diferite lucrări simple în templu. Ellen White notează că ceea ce deosebea serviciul tânărului Samuel era faptul că „religia lui se extindea asupra tuturor îndatoririlor vieții. El se considera un slujitor al lui Dumnezeu, iar lucrarea sa o considera lucrarea lui Dumnezeu”². În dorința lui de a face voia lui Dumnezeu, Samuel a învățat să deosebească binele de rău, călăuzirea spirituală sănătoasă a lui Eli de influențele corupătoare ale fiilor preotului.

O școală specială

Odată ce Samuel și-a început lucrarea divină ca profet și judecător în Israel, el a înființat școlile profeților (1 Samuel 19:18-24; 2 Regi 2; 4:38-44). Poate și-a amintit de influențele pozitive din propria viață. În aceste școli, Samuel a căutat să îi pregătească pe studenți spiritual și moral pentru slujba lui Dumnezeu. Tinerii ucenici obțineau nu numai o cunoaștere intelectuală a Scripturilor, ci o cunoaștere practică a credinței care lucrează. Ei au învățat să își aplice înțelegerea spirituală punându-se în slujba lui Dumnezeu și a celorlalți în viața de zi cu zi.

Stabilind acest sistem de pregătire religioasă bazat pe principiile trainice ale Legii lui Dumnezeu, Samuel a lăsat o moștenire pentru educația creștină de peste ani. Povestea lui Samuel oferă o bună cunoaștere a practicilor de educație, care sunt fundamentale pentru creșterea și educarea

¹ Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 572.

² *Ibidem*, p. 573.

copilului în spiritul iudeo-creștin. Se pare că pregătirea spirituală a copiilor și a adolescenților se făcea prin participare activă la îndeplinirea îndatoririlor vieții de zi cu zi. Samuel știa că slujirea dezvoltă caracterul.

La fel ca în zilele lui Samuel, influențele spirituale ale familiei, ale bisericii și ale școlii creștine asigură protecția generației de azi împotriva valorilor schimbătoare ale societății contemporane postmoderne care ne pune la încercare în mod constant credința religioasă. Dar, dincolo de apărarea minților tinere, valorile creștine sunt și un antidot extraordinar împotriva egocentrismului *iSocietății* individualiste.

Datele din Studiul *Valuegenesis3*

În ultimele două decenii, cercetătorii adventiști au cercetat valorile și credințele tinerilor din biserica noastră. Descoperirile din cel de-al treilea studiu, numit *Valuegenesis3*, au arătat o puternică legătură între influențele spirituale ale familiei, bisericii și școlii adventiste și implicarea adolescenților în slujirea celorlalți. Datele arată că închinarea în familie mai frecventă și pozitivă, incluzând calitatea închinării în familie și climatul familial general, are ca rezultat o mai puternică influență parentală în dezvoltarea credinței copiilor și o dorință semnificativ mai crescută a adolescenților de a participa activ la slujirea celorlalți. Cei trei piloni: familia, biserica și școala au contribuit cu toții la a-i face pe adolescenți să slujească celor din jur.

În medie, participanții la *Valuegenesis3* și-au exprimat bucuria experimentată în cadrul serviciului voluntar și interesul într-o oarecare măsură de a se implica în alte proiecte de ajutorare. Ei au scris că ar participa din când în când la activități de ajutorare care ar implica încurajarea spirituală a celorlalți, reducerea sărăciei din lume și aplicarea credinței lor pentru a găsi soluții la probleme sociale.

Studentii au mai spus și că și-au împărtășit credința în Isus cu o frecvență cuprinsă între trei și cinci ori pe parcursul anului trecut, încurajându-i pe alții să creadă în Isus, împărtășind modul în care Dumnezeu a lucrat în viețile lor sau încurajând pe cineva să ia legătura cu Biserica Adventistă. Cu privire la comportamentul voluntar altruist, studenții au bifat că se implică mai puțin de o dată pe săptămână, poate de două ori pe lună, în activități precum meditarea altor studenți, voluntariat la agențiile comunitare, participarea la activitățile bisericii și în grupuri de tineri, precum și ajutorarea vecinilor.

Studentii au considerat ca fiind importante programele de tineret de la biserică și au evaluat frecventarea unei școli adventiste printre cele mai mari influențe care contribuie la dezvoltarea lor spirituală.

Totuși, în vreme ce studenții au catalogat închinarea familială ca fiind importantă, ei au indicat că aproape niciodată nu au experimentat închinarea familială. De asemenea, în vreme ce adolescenții au bifat că au o înțelegere clară a Bibliei și a darului profetic al lui Ellen Whi-

Slujirea altruistă care își are rădăcinile într-un sistem de valori creștine este și un antidot extraordinar împotriva egocentrismului *i*Societății individualiste.

te, ei au notat că citesc din Biblie până la de trei ori pe lună, iar din scrierile lui Ellen White mai puțin de o dată pe lună.

Mai mult de jumătate dintre studenți au răspuns că ei nu au participat niciodată la proiecte familiale de slujire, fapt care pare să contrazică bucuria pe care studenții spuneau că o experimentează în cadrul activităților de slujire.

Aceste descoperiri ridică anumite întrebări: Ce pot face părinții pentru a-și încuraja copiii să adopte practici devoționale personale și regulate, inclusiv studiul Bibliei? Cum pot părinții să integreze închinarea familială regulată în rutina lor zilnică? Cum se pot asigura că și copiii lor se implică în proiecte familiale de slujire? Cum pot membrii tineri ai familiei să înțeleagă bucuria care vine din a face o diferență în lume prin slujirea față de Dumnezeu și față de ceilalți? Aceste întrebări solicită cu siguranță o privire mai atentă la felul în care părinții și pedagogii îi pot inspira pe copii și pe adolescenți să urmeze exemplul lui Isus de slujire neegoistă.

Andrea Nagy, doctor în filosofie, lucrează ca editor asociat la ghidurile de studiu biblic ale Școlii de Sabat, în cadrul Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Influențe care contează

Metafora scaunului cu trei picioare este adeseori folosită pentru a descrie parteneriatul care trebuie să existe între familie, biserică și școala adventistă pentru a sprijini dezvoltarea spirituală continuă a generației următoare.

Pe măsură ce pedagogii accentuează importanța slujirii practice, ei pun bazele implicării în slujirea activă. Dumnezeu îi cheamă pe părinți să modeleze obiceiurile de viață devoțională personală ale copiilor lor și să îi încurajeze să studieze Biblia și Spiritul Profetic. Datele sugerează că unul dintre cei mai importanți factori pentru creșterea spirituală este consecvența în închinarea familială. În plus, părinții pot oferi oportuni-

tăți de implicare în activități de slujire atât acasă, cât și în comunitate.

În mod similar, liderii bisericești pot să contribuie la creșterea spirituală a adolescenților, implicându-i activ în viața de credință a comunității. Solicitându-i să slujească la biserică în orice calitate, ei îi ajută pe adolescenți să își descopere darurile și le oferă indicații despre cum să își folosească în viitor talentele pe care Dumnezeu li le-a oferit, pentru binecuvântarea celorlalți. Dacă sunt canalizate corect, darurile și talentele copiilor și ale adolescenților se dovedesc de mare valoare pentru comunitatea de credincioși.

Profesorii adventiști pot spori și mai mult dezvoltarea spirituală care a fost începută acasă și la biserică. Adăugând elemente spirituale fiecărui proiect de slujire și fiecărei inițiative de slujire, profesorii pot evidenția legătura puternică ce există între Dumnezeul iubitor și oamenii care slujesc. Pedagogii adventiști pot avea un impact de durată asupra elevilor prin influența lor spirituală și pot lăsa o moștenire pentru slujirea creștină.

Fie acasă, fie la biserică sau la școală, influența spirituală a părinților și a pedagogilor va avea o mare importanță în a-i conduce pe copii și adolescenți la Hristos, inspirându-i să adopte o mentalitate orientată spre slujire și să facă o schimbare în lume.

Imaginați-vă transformarea care ar avea loc în casele noastre, în bisericile noastre, în școlile noastre, în comunitățile noastre, în societatea noastră și în lumea noastră în general dacă fiecare copil, adolescent și adult ar căuta să răspundă chemării lui Dumnezeu la fel de repede cum a făcut-o Samuel. Ce s-ar întâmpla dacă am reflecta credința de copil a lui Samuel și dorința lui de a le sluji altora? Cum ar afecta acest fapt o generație mai tânără care ne urmărește?

„Vorbește, căci robul tău ascultă” trebuie să fie mai mult decât un bine cunoscut citat din Scriptură. ■

Poți să o vezi?

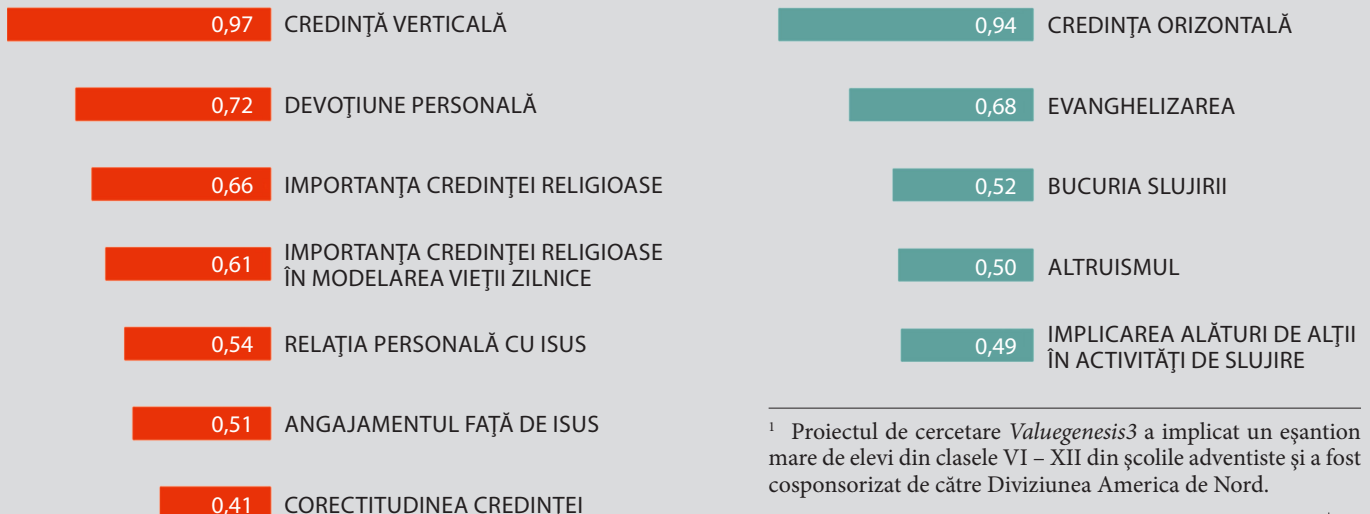
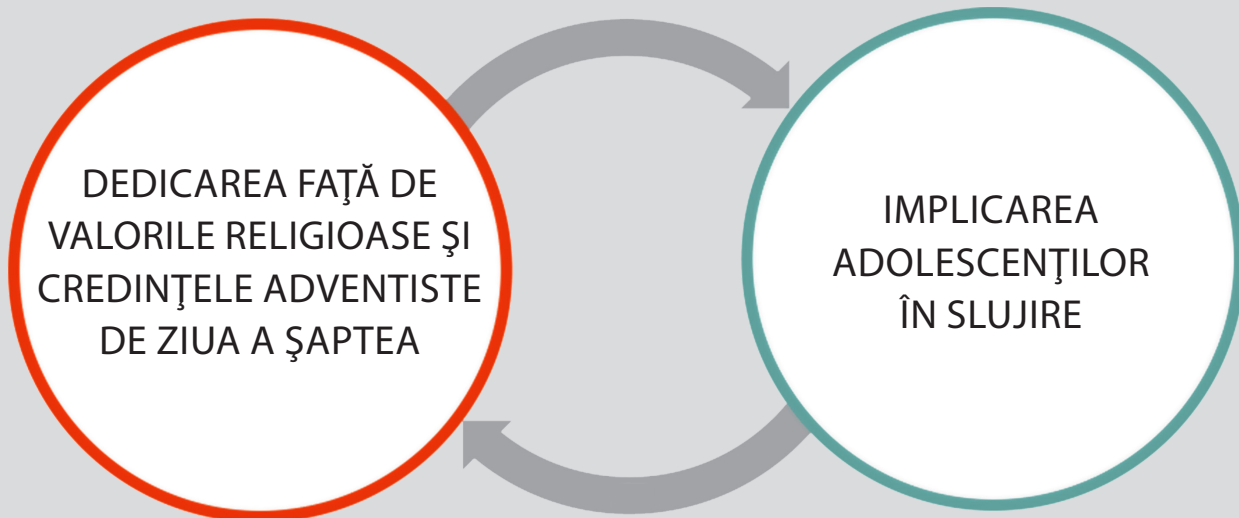
Interdependența între credințele religioase, practicile și slujirea adolescenților

Scriptura accentuează importanța exprimării angajamentului față de Dumnezeu prin iubirea noastră față de ceilalți (ex.: Deuteronomul 6:5; Leviticul 19:18; Matei 22:37,39,40; Romani 13:9; Iacov 2:14-17,24,26). Slujirea creștină este manifestarea exterioară a credinței mărturisite în Dumnezeu. De aceea, implicarea adolescenților în slujire nu promovează doar dezvoltarea lor holistică, ci ajută și la reîntărirea credinței în Dumnezeu și a fidelității față de valorile spirituale și religioase.

În cercetarea mea, am folosit analiza de corelație canonică, o metodă statistică menită să exploreze relația dintre două seturi de variabile, să cerceteze relația dintre angajamentele de credință și implicarea în slujire a adventiștilor adolescenți.¹ **Rezultatul este că cei implicați în slujirea celorlalți manifestă și un puternic angajament față de valorile și credințele adventiste.** Corelația statistică a condus la rezultate variind între 0 și 1, cifra 1 însemnând foarte relevant, iar 0 indicând cea mai puțină relevanță. Variabilele care au obținut cel mai mare punctaj în „Angajamentul față de valorile religioase și credințele adventiste” au inclus: credința verticală (0,97), devoțiunea personală (0,72), importanța credinței religioase (0,66), importanța credinței religioase în modelarea vieții zilnice (0,61), privilegiul de a avea o relație personală cu Isus (0,54), angajamentul față de Isus Hristos (0,51), corectitudinea credinței (0,41).

De cealaltă parte a ecuației, analiza variabilelor din „Implicarea în slujire” arată punctaje mari la credința orizontală (0,94), evanghelizare (0,68), bucuria slujirii (0,52), altruismul (0,50) și implicarea alături de alți studenți în activități de slujire (0,49). Ambele seturi de variabile arată o corelație semnificativă și par să fie interdependente.

Următorul grafic prezintă corelația dintre aceste două seturi de variabile într-un mod mai vizual.

¹ Proiectul de cercetare *Valuegenesis3* a implicat un eșantion mare de elevi din clasele VI – XII din școlile adventiste și a fost cosponsorizat de către Diviziunea America de Nord.

Cunoașterea care strică mintea

A știi sau a nu știi

Cunoașterea este, cum zice înțeleptul, o „sarcină urâcioasă și ingrătă, pe care a lăsat-o Dumnezeu fiilor lui Adam, ca să-i umilească” (Eclesiastul 1:13). E rău să nu știi, e rău și că ai aflat. Adesea, cunoașterea, inclusiv a dreptei credințe, devine sursă de orgolii (1 Corinteni 8:1) și prilej pentru mai „multe lovituri” (Luca 12:47). *Grave gravissimo*, cunoașterea aduce răspunderi cumplite. Mai bine să nu fi știut nimic decât să părăsești sfânta poruncă după ce ai cunoscut-o (2 Petru 2:21).

În sens biblic, cunoașterea este mai degrabă un verb dinamic, care „li se apleacă” în aceeași măsură ignoranților și dreptștiutorilor (Proverbele 1:5). Este un har, un drum în viață, pe care Dumnezeu l-a hărăzit celor înzestrați cu inteligență, curiozitate, sârguință și modestie.

Dorința de a cunoaște pare să fie generală, dar obiectele cunoașterii diferă. Unii sunt pasionați de cunoașterea experimentală și le încearcă pe toate, de la cele mai naturale până la cele mai nefirești. Aceștia nu sunt prea interesați de cunoașterea intelectuală, de obicei evitând cartea și creionul – sau, cum zic ei, „točilăria”. Odihniți sau hiperactivi, aceștia nu rareori devin formatori de opinie, se simt lideri înnașcuți, uneori având frustrarea că mediocritățile înconjurătoare nu le apreciază talentele.

Alții preferă să beneficieze mai întâi de experiența și cunoștința înaintașilor și sunt interesați de o educație spirituală și intelectuală. Este cazul celor care iubesc școala. Dar și aici se despart drumurile, pentru că, în timp ce unii preferă magistrarele bătătorite de cei cu experiență, informația de calitate științifică, alții preferă scurtăturile pseudointelectuale, înfulecarea de pagini web (sau print) senzaționale sau materiale video ale culturii de scandal.

Metodologia lui Belzebut

În grădina Raiului, căderea în „cunoaștere” a început cu o revelație conspiranoică. Heruvimul scripitor le-a dezvăluit, în esență, oamenilor că versiunea oficială și bine cunoscută n-ar fi adevărată, că realitatea ar fi complet diferită. Belzebut nu le-a spus că el este de fapt păpușarul adevăratei conspirații, ci a aruncat vina în mod perfid asupra Guvernului legitim. Odată intrată minciuna în lume, în numele „cunoașterii”, oamenii au devenit foarte înclinați să creadă mai degrabă teoriile

conspiranoice ale lui Sarsailă decât versiunea îngerilor cumiți. Tendința de a ne minți, în timp ce credem că fugim de minciună, este o problemă congenitală.

La o simplă căutare pe Google, cu dorința de a cunoaște anumite subiecte, poți găsi mai multe surse conspiranoice decât academice. Dar nu atât proporția contează, cât faptul că apetitul celor cu minte puțină și bogați în duh este avid de senzație și scandal. Această lege a prostiei omeneste funcționează în toate domeniile spațiului public, pe tărâm secular și religios: politică și științe, biserică și teologie. Acest pericol îi paște nu doar pe dependenții *internectuali* și *e-vertebrați*, ci și pe cei care se alimentează pe la colțurile bisericii, sau în întruniri rezervate sfinților, eventual din foi publicate de anumite „ministere” ale dreptei cunoașteri.

De aceea aș dori să pun în discuție aici anumite capcane ale pseudocunoașterii, în care se prind cei fără experiență, uneori chiar și intelectuali cu diplomă.

Să nu precunoști sau: Cum să-ți pierzi mințile

Vrei să știi adevărul despre un guvern, despre o personalitate? Fugi de informațiile oficiale și aleargă la canalele pline de scursuri de informații. Numai așa poți afla cine au fost adevărații teroriști care au implodat Gemenii; în care deșert american s-a filmat șmecheria cu aselenizarea; ce document secret a mai ticluit papa împotriva adventiștilor; sau care este următorul pion pe care-l va muta președintele Americii.

Vrei să afli adevărul despre sursele de energie, despre forma și poziția Pământului, despre originea unei limbi sau despre arheologie? Sunt oricând disponibile pe web genii pustii, care îți vor demonstra că motorul cu apă este cel mai eficient, că nu limba română provine din latină, ci exact invers, că istoria lumii nu a început la Sumer, ci la Tărtăria.

Subiectele pot fi diferite, dar metodologia este aceeași: evită sursele profesionale, evită academia, pentru că acestea sunt „vândute” sistemului care manipulează totul din umbră. Vrei să știi realitatea cu privire la viață și învățătura bisericii? Atunci ferește-te de surse oficiale, nu face nicidecum cercetare deschisă, ci consultă pe cârcotașii de profesie, pe ultraspiritele care îți vor dezvălui toată conspirația lui Bafomet, cu toate intrigile și intricațiile. Dacă n-ai aflat deja, acești soli smeriți îți vor explica ce se petrece în lume, cum a fost și este ea

manevrată de conspirația globală a iezuiților, iluminaților, masonilor și bildebercilor, pentru a distruge biata lume. Și, desigur, în fruntea acestei monstruoase ierarhii globaliste, se află însuși papa – sau, după alții, tot evreii!

Unele din aceste pseudoinformații au fost puse în circulație prin scrieri mai vechi fundamentalist-creștine, cu mare priză în mănăstiri ori printre radicalii de dreapta și printre pocăiții de toate direcțiile. Din nefericire, există și adventiști radicalizați și isterizați de orice scenariu conspiraționist care ar părea să „explice” profetiile din Apocalipsa, să le „actualizeze” la fiecare cincinal. Se întâmplă ca uneori oameni

foarte talentați, și cu pregătire preacunoașterii. Nimeni nu este imun. Poți fi expert într-o anumită știință în care te-ai pregătit și diletant în alta, ceea ce este normal. Dar, când vrei să dai lecții „cărturarilor și fariseilor” din poziția de zelot *diletantissim*, să avem pardon!

Acești mari inițiați în dedesubturile tuturor conspirațiilor, care au făcut din deconspirare virtute supremă și viciu absolut, te vor lămuri cum este cu biserica ta, infiltrată de iezuiți și masoni; cum aleșii noștri „dau mâna cu papa” și stau la dialog cu cei din Babilon; cum teologii și liderii ne-au adus în punctul mort Omega, departe de înțelesul pionieresc original.

Cu privire la acest punct mort, cuvioșii despre care vorbeam te vor lumina prin câteva răspunsuri perfect divergente. Allan Stump și echipa lui de „aerieni” îți vor spune că Omega este adoptarea „doctrinei papale” a Trinității în biserica noastră. Jeff Pippinger și apocaliptii care gravitează în jurul lui îți vor spune că Omega este abandonarea interpretărilor originale despre „necurmată”, despre vaiurile islamice și despre cele șapte vremi ale lui Nabucodonosor. Emisarii diferitelor „ministere” independente și „suportive” îți vor spune că Omega a început odată cu publicarea unei cărți în care Conferința Generală ar fi negociat și vândut unele doctrine, de dragul evanghelicilor. Concluzia ar fi, prin urmare, că nu Omega trebuie susținută financiar, ci smeriții apostoli conspiraționiști și deconspiratori. Iarăși să avem pardon!

Este adevărat că nu întotdeauna versiunile oficiale sau științifice sunt adevărate. O instituție poate fi uneori mai puțin transparentă. O teologie poate fi prea înțepenită sau evoluată într-un sens iresponsabil. O dată la un secol se întâmplă ca baba doftoroaia să aibă succes acolo unde expertiza lui Hipocrat a dat greș. Un laic are

și dreptul, și capacitatea de a propune idei valoroase. Un critic onest merită apreciat, și nu demonizat. Teoriile conspiranoice au adesea elemente adevărate. Dar ele sunt rezultatul unor spirite neliniștite, care, pornind de la câteva fapte mai mult sau mai puțin importante, construiesc, prin intuiții, suspiciuni, extrapolări și multă credință, un edificiu speculativ care pare mult mai interesant decât platitudinile oficiale. Dar este înșelător.

Pe urmele strigoilor

Acum treizeci de ani căutam formidabila carte a lui Hislop, *Cele două Babilonuri*, o sursă pseudoistorică citată de mulți zeloți, un adevărat manifest antipapist.

Preocupându-mă de istorie, ca simplu amator, dar critic, și folosind surse serioase, am descoperit singur ceea ce specialiștii știau de mult, și anume că diferitele simboluri ale creștinismului tradițional nu au origine singulară, de proveniență babiloniană, așa cum se silește Hislop să dovedească. Religia romanilor avea rădăcini diverse. Ritualul, simbolurile și credințele babiloniene s-au transmis prin unde culturale la popoarele vecine, într-o oarecare măsură, inclusiv în cultura greco-romană, dar nu așa cum susține Hislop, care forțează evidența, pentru a descrie cultul romano-catolic ca pe o continuitate neîntreruptă a mitologiei și simbolisticii babiloniene, prin intermediul Pergamului și Romei păgâne.

Atitudinea lui Hislop și a ucenicilor lui față de anumite simboluri este uneori la fel de superstițioasă ca și cultul simbolurilor. Un nevinovat triumfi, un biet cerc, o piramidă, un pește sau o cruce devin probe decisive în favoarea continuității dintre cele două Babilonuri!

Cu câțiva ani în urmă, un tânăr american vizita țările balcanice, căutând urmele bogomililor (catarii din Balcani), care, după știința sa, ar fi ținut Sabatul. O excursie nu este rea, dar pentru atâta lucru nu avea nevoie să se deplaseze. Se știe că teologia bogomililor conținea mai multe erezii, dar nimeni nu i-a acuzat vreodată că ar fi fost sâmbătari sau, cel puțin, iudaizanți. Și ce putea el să afle mai mult despre bogomili în România postdecembristă, decât din cărțile de istorie a bisericii, care există și în bibliotecile americane?

I-am descurajat cercetarea, dar discuția a alunecat repede spre anumite forme geometrice ale arhitecturii exterioare a clădirii, care, chipurile, ar fi fost de origine ocultă, firește, din Babilon. Acest mod de informare are la bază un caracter inițiativ, nu științific. Pentru anumiți cuvioși și zeloți, nu contează dacă afirmațiile

cu mare influență,
academică să cadă în lațul
Nimeni nu este imun. Poți fi

expert într-o anumită știință în care te-ai pregătit și diletant în alta, ceea ce este normal. Dar, când vrei să dai lecții „cărturarilor și fariseilor” din poziția de zelot *diletantissim*, să avem pardon!

Acești mari inițiați în dedesubturile tuturor conspirațiilor, care au făcut din deconspirare virtute supremă și viciu absolut, te vor lămuri cum este cu biserica ta, infiltrată de iezuiți și masoni; cum aleșii noștri „dau mâna cu papa” și stau la dialog cu cei din Babilon; cum teologii și liderii ne-au adus în punctul mort Omega, departe de înțelesul pionieresc original.

Cu privire la acest punct mort, cuvioșii despre care vorbeam te vor lumina prin câteva răspunsuri perfect divergente. Allan Stump și echipa lui de „aerieni” îți vor spune că Omega este adoptarea „doctrinei papale” a Trinității în biserica noastră. Jeff Pippinger și apocaliptii care gravitează în jurul lui îți vor spune că Omega este abandonarea interpretărilor originale despre „necurmată”, despre vaiurile islamice și despre cele șapte vremi ale lui Nabucodonosor. Emisarii diferitelor „ministere” independente și „suportive” îți vor spune că Omega a început odată cu publicarea unei cărți în care Conferința Generală ar fi negociat și vândut unele doctrine, de dragul evanghelicilor. Concluzia ar fi, prin urmare, că nu Omega trebuie susținută financiar, ci smeriții apostoli conspiraționiști și deconspiratori. Iarăși să avem pardon!

Este adevărat că nu întotdeauna versiunile oficiale sau științifice sunt adevărate. O instituție poate fi uneori mai puțin transparentă. O teologie poate fi prea înțepenită sau evoluată într-un sens iresponsabil. O dată la un secol se întâmplă ca baba doftoroaia să aibă succes acolo unde expertiza lui Hipocrat a dat greș. Un laic are

senzaționale trebuie (sau pot fi) verificate. Atâta timp cât ele sunt împotriva actualului Babilon, ele trebuie să fie corecte!

Când ai doar suspiciuni, oricât de puternice, și când sursele serioase nu confirmă sursele speculative pe care le folosești, este mult mai înțelept să eviți subiectul sau, dacă ești silit să ai o opinie, să recunoști că nu știi – ceea ce nu este o rușine. După decenii de experiență, am învățat multe, dar o mare descoperire este aceea că unele dintre „descoperirile” mele scilicet din tinerțe s-au învrednicit de a fi îngropate cu prohod.

Ce mai face papa?

În niciun caz nu dorim să ridiculizăm sau să minimalizăm interpretarea istorică (protestantă și adventistă) despre rolul pe care l-a avut în lume vechiul regim european, cu caracteristicile lui inumane, pseudocreștine, monstruoase și totalitare. Cu atât mai rău, cu cât aceste fărâdelegi nemaîntâlnite au fost făcute în numele lui Hristos.

Ioan Paul al II-lea a identificat și a recunoscut, exprimând părere de rău pentru mai mult de 100 de fapte necreștine în care s-a angajat biserica în trecut, împotriva evreilor, musulmanilor, ortodocșilor, creștinilor disidenți, protestanților și împotriva tuturor celor care au fost torturați, condamnați la moarte sau umiliți pentru credința lor. A recunoscut implicarea romano-catolică în comerțul cu sclavi, în războaiele religioase, în inchiziție, în denigrarea și violarea drepturilor femeilor etc.

Florin Lău este profesor de Biblie.

De curând, Francisc I le-a cerut iertare valdenzilor pentru atitudinea, calificată de el drept „necreștină și inumană”, pe care a avut-o papalitatea timp de secole, hotărând excomunicarea, persecuția sistematică și exterminarea acestor creștini. Poate nu sunt suficiente aceste recunoașteri, poate ar fi de așteptat să-i și sancționeze pe martirii valdenzi, pe Jan Hus și pe mulți alții. Sau poate s-ar aștepta ceva despăgubiri? Oricum, înainte de a se adânci pocăința Bisericii Romane, dacă se va adânci vreodată, ar fi de dorit să se spovedească public, la fel de detaliat, și alte biserici.

Observând însă că Apocalipsa prevede că „fiara” (vechiul regim creștin-teocratic), care a suferit o înjunghiere din partea puterilor seculare, va reînvia, ridicându-se din adânc, unii sunt parcă mai nerăbdători să-l vadă pe papa dovedindu-se feroce, împlinind astfel Apocalipsa, decât să-și adâncească pocăința. Aceștia sunt grijulii să interpreteze în mod conspiranoic fiecare cuvânt sau gest al papei și să strige cât mai tare în lume marea veste despre cine este cu adevărat fiara.

În timp ce viitorul profetic se va împlini, indiferent pe ce cale, suntem sfătuiți de Spiritul Profeteiei să ne ținem tare de cunoașterea sănătoasă:

„Să se proclame adevărul în mod hotărât. Dar, cu privire la aceasta, sunt instruită să spun poporului nostru: «Fiți în gardă! Ducând solia, nu lansați atacuri personale asupra altor biserici, nici chiar asupra Bisericii Romano-Catolice. Îngerii lui Dumnezeu văd în diferite confesiuni pe mulți care pot fi abordați numai cu cea mai mare precauție. Să fim atenți la cuvintele noastre. Pastorii noștri să nu urmeze propriile inspirații în a denunța și expune tainele nelegiurii». Asupra acestor teme, tăcerea este elocventă. Mulți credincioși sunt doar înșelați. Vorbiți adevărul în tonuri și cuvinte de iubire. Faceți ca Isus Hristos să fie înălțat. Țineți-vă de adevărul afirmativ. Cuvântul lui Dumnezeu, care este adevărul, va descoperi singur, mai departe, inconsecvența aceluia care sunt în rătăcire.»

„Cei ce diferă de noi în credință și doctrină trebuie tratați cu bunătate. Ei sunt proprietatea lui Hristos și va trebui să ne întâlnim cu ei în ziua cea mare a ultimelor socoteli. Va trebui să ne întâlnim la judecată și să privim raportul gândurilor, cuvintelor și faptelor noastre, nu așa cum le-am văzut noi, ci așa cum au fost ele în adevăr. Dumnezeu a pus asupra noastră datoria de a ne iubi unii pe alții așa cum Hristos ne-a iubit.” (E. G. White, *Evangelizare*, pp. 576–577, 638) ■

Comunitatea Brâncoveanu

istoria Bisericii Brâncoveanu începe în 1993, când, la inițiativa unui grup de membri ai Bisericii Bellu, a început construcția actualii clădiri. Din amintirile celor care au participat la acele începuturi, construcția a însemnat multe sacrificii, dar și multă dedicare generatoare de bucurie.

De îndată ce construcția a permis, au început să se desfășoare servicii divine în noua clădire și, încetul cu încetul, sentimentul identității Bisericii Brâncoveanu a început să se cristalizeze. Numărul membrilor a crescut treptat până când a ajuns la aproximativ 300 (inclusiv grupa de la 1 Decembrie).

Identitatea Bisericii Brâncoveanu s-a construit în jurul ideii de părtășie, de adevărată comunitate, în care fiecare dintre cei ce o compun și-a găsit locul și utilitatea. Treptat, Biserica Brâncoveanu a ajuns să fie cunoscută în București, dar și în țară, ca fiind cea mai caldă și primitoare biserică adventistă din Capitală.

Tineri și bătrâni au cultivat un *spirit de familie*, și asta fiindcă majoritatea membrilor provin din zone ale țării – Teleorman și Moldova – unde există încă un cult al familiei. Când vizitezi

Biserica Brâncoveanu, te simți ca acasă, ai o senzație de bine și de tihnă.

O notă specială a acestei biserici a fost, încă de la început, cultivarea unei muzici de bună calitate și o Școală de Sabat pentru copii plină de viață și inventivitate. Programele copiilor erau adevărate sărbători.

Biserica a crescut datorită spiritului misionar și a implicării devotate în activități orientate către societate: evanghelizări publice, seminare tematice, activitatea în cadrul Serviciului Umanitar pentru Penitenciare, Sola Scriptura. Fiecare dintre pastorii care au slujit acestei biserici i-a dăruit acesteia ce a avut mai bun și mai special.

Astăzi, Biserica Brâncoveanu este la fel de primitoare ca întotdeauna și încearcă să ofere toate condițiile spirituale pentru o dezvoltare armonioasă a tuturor celor care-i trec pragul. Spiritul de implicare în viața societății încă există și în continuare se derulează programe specifice.

În vara aceasta, clădirea bisericii a fost renovată radical și sperăm ca și pe această cale să oferim un mediu prietenos tuturor celor pe care îi așteptăm în *căminul* nostru.

Valeriu Petrescu, pastor, Biserica Brâncoveanu

Singapore

Republica Singapore, așa cum se numește oficial, este un oraș-stat insular, așezat în Peninsula Malay, la 137 km nord de Ecuator. Este cea mai mică țară din Asia de Sud-Est, dar și cel mai mare port din zonă, având o populație estimată la 5 487 000 de locuitori și un teritoriu de doar 660 km². Religia reflectă organizarea etnică a țării – populația de origine chineză practică, în general, una dintre religiile specifice lor: confucianism, budism, daoism; malayii sunt musulmani, iar restul, creștini sau fără religie. În ultimii ani, numărul creștinilor a crescut considerabil, ajungând de la aproape 12% din populație, în 1990, la peste 18% în prezent.

Primul adventist care a ajuns în Singapore a fost, se pare, veteranul Abram La Rue, probabil înainte de începutul secolului al XX-lea. Dar prima misiune permanentă a bisericii s-a deschis în 1904. În anul 1909, când s-a construit prima biserică, erau deja 50 de membri adventiști. În 1915 s-a deschis chiar o școală secundară, iar în 1917, o editură. În 1948 s-a deschis Spitalul Adventist Youngberg, care a rămas până în prezent una dintre cele mai importante instituții medi-

cale private din țară. Aici s-a efectuat, în 1979, primul transplant de rinichi dintr-o clinică privată din Singapore.

Astăzi, în Singapore sunt aproape 3 000 de membri adventiști, care se închină în șapte biserici și două grupe. Unul dintre cele mai importante programe ale Bisericii Adventiste din Singapore este „Dă mai departe” (Pay It Forward) prin care peste 2 500 de persoane sărace beneficiază anual de o masă caldă și de un consult medical gratuit. Apoi, acestea sunt invitate să participe și la alte programe desfășurate de biserică, iar cazurile dificile sunt monitorizate de voluntari pe tot parcursul anului. Datorită impactului deosebit de puternic al acestei inițiative, anul acesta, copiii de la grădinița adventistă au dorit să organizeze un astfel de eveniment și pentru familiile sărace din zona lor.

Pe lângă acestea, stația de radio locală, spitalul adventist, centrele de sănătate și activitățile tot mai diverse ale comunităților locale dau mărturie cu putere despre o credință vie și un Dumnezeu iubitor.

Adrian Neagu, șef de redacție,
Editura Viață și Sănătate.

Plantare de biserică – pastor plantator

Lucrarea de plantare are drept obiectiv deschiderea unei noi biserici într-un cartier – zonă albă, din marile orașe cu prezență adventistă sau organizarea unei biserici într-un oraș sau într-o localitate fără prezență adventistă. Un proiect se desfășoară pe o perioadă de 4-6 ani.

Pastorul plantator va beneficia de aceleași drepturi (salariale, delegat la Adunarea Generală, acreditare pastorală, educație continuă etc.) ca și pastorul de district.

De regulă, proiectele de plantare de biserică se adresează pastorului asistent și pastorului hirononit. Având în atenție procesul de definitivare și, ulterior, posibilă hirononire, pastorul stagiar va urma programul de internship. În cazuri speciale, în acord cu planurile conferințelor, pastorul stagiar poate fi implicat într-un proiect de plantare de biserică.

Pentru selectarea pastorilor care doresc să se implice într-un proiect de plantare, inițiativa trebuie să aparțină deopotrivă pastorilor interesați și conducerii conferințelor, care pot să sugereze acestor pastori cu vocație posibilitatea de a se implica într-un proiect de plantare.

Lucrarea de plantare se bazează pe slujirea nevoilor semenilor și abordarea agendei spirituale.

Pastorul plantator va fi în prealabil instruit în următoarele domenii: sănătate, colportaj, consiliere spirituală, alte cunoștințe cu caracter general privind diferitele categorii de persoane. Perioada de pregătire pe domenii: în total cca 2-3 luni.

Plantatorul va fi susținut și va colabora cu un grup suport format din membrii bisericilor învecinate care se angajează în proiectul de plantare și astfel pastorul va avea responsabilitate exclusiv misionară, fie va fi susținut de o biserică suport pe care o va păstori și, împreună, plantatorul și biserica locală își vor asuma proiectul de plantare de biserică.

În cazul în care pastorul plantator nu va păstori o biserică, plantatorul nu va purta responsabilități pastorale precum: asigurarea serviciilor divine

obișnuite; conducerea comitetelor privind lucrările administrative și de rutină; vizitarea membrilor din district; organizarea de activități de copii și tineret; întocmirea rapoartelor financiare; servicii divine ocazionale, ci activitatea lui va fi exclusiv misionară.

Pastorul plantator care nu are o biserică în păstorie va putea fi invitat, în calitate de colaborator, în medie, o dată pe lună, în bisericile unde au calitatea de membru persoanele care se implică în proiectul de plantare, pentru a susține servicii divine de motivare pentru misiune și pentru a prezenta planurile și rapoartele proiectului în care este implicat. Va conduce ora de rugăciune a nucleului și îi va vizita pe membrii grupului de suport. Va participa la discuțiile din comitet privind planificarea misiunii, ca și la orice altă lucrare ce decurge din proiectul pe care îl coordonează.

În cadrul proiectelor de plantare, se vor organiza:

- (a) **Echipa de conducere** – comitetul misionar, format din pastorul plantator și alte persoane cu atribuții specifice misionare (colportaj, tineret și copii, Școala biblică de vacanță, Sola Scriptura etc.);
- (b) **Grupa de rugăciune** (membri care se vor implica spiritual în susținerea proiectului de plantare);
- (c) **Nucleul viitoare grupuri organizate** (alcătuit din membri dedicați);
- (d) **Grupul de suport pentru misiune** (membri activi dispuși pentru vizite, împrieteniri, participări la diferitele seminare și cluburi etc.).

Proiectele de plantare de biserică se adresează orașelor mari și medii, zonelor urbane medii sau rurale cu o populație numeroasă, fără prezență adventistă sau altor categorii specifice. Planurile de misiune se vor face împreună cu conducerea conferinței, biserica sau nucleul suport. Conferința va acorda asistență și supraveghere pe toată perioada activității de plantare.

Direcțiile principale de lucru ale plantatorului vor avea în atenție proiecte de contact, continuitate și decizie și vor cuprinde:

- (a) Misiune personală;
- (b) Misiunea prin grupe mici;
- (c) Lucrarea medicală de prevenție;
- (d) Biblioteca mobilă și colportaj; Lucrarea de suport pentru cei în nevoie;
- (e) Activități educaționale și recreative pentru copii, adolescenți și tineri;
- (f) Consiliere familială;
- (g) Vizite misionare, studii biblice și seminare de cămin;
- (h) Evenimente și seminare publice;
- (i) Misiune pe internet;
- (j) Crearea unui cerc de prieteni care manifestă interes;
- (k) Proiecte misionare specifice;
- (l) Organizarea unei grupe funcționale după manualul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea;
- (m) Susținerea și creșterea numerică și spirituală a grupei, în vederea organizării unei biserici noi.

Pentru evenimentele publice (Expo-Sănătate; Autobuzul; Școala biblică de vacanță; Orașelul copiilor; Cluburile de copii, tineret, seniori), biserica locală și Conferința vor contribui cu resurse logistice și umane, după nevoi.

Obiectivele plantării ar putea fi etapizate astfel:

- În primul an: identificarea a minimum 10 familii/grupe, interesate pentru studiu biblic.
- În anul 2: identificarea de noi familii/grupe; inițierea primelor cercuri de cămin pentru studiu biblic și rugăciune.
- În anul 3-4: proiecte misionare constante, primele botezuri, organizarea grupei, conducerea de servicii divine regulate, instruirea grupei pentru misiune.
- În anul 4-6: organizarea bisericii noi și dezvoltarea acesteia. ■

Document votat de Comitetul
Executiv al Uniunii de Conferințe,
Băneasa, 19 aprilie 2015

*„Duceți-vă
în toată lumea
și propovăduiți
Evanghelia
la orice făptură.”
(Matei 16:15)*

Întâlnirea românilor cu ocazia Sesiunii Conferinței Generale

În peisajul multicultural al Diviziunii Nord-Americane (NAD), cuprinzând Statele Unite ale Americii și Canada, printre cele cincisprezece minorități adventiste, organizate în asociații de biserici, se află și Asociația Romanian Advisory Ministries (RAM).

Romanian Advisory este constituită din cele 18 biserici și grupe românești afiliate, cu un număr de peste 1 380 de membri și un număr considerabil de tineri și copii. Această asociație este condusă de un comitet format din pastori și prezbiteri din fiecare biserică română de pe teritoriul NAD. Printre multele proiecte pe care această asociație de biserici le are, Convenția Românilor Adventiști din diaspora americană ocupă un loc aparte. Această întâlnire este organizată de Comitetul Romanian Advisory, în principiu, o dată pe an, cu sprijinul bisericii adventiste celei mai apropiate de locul de desfășurare al întâlnirii respective. Cu această ocazie, români adventiști de pe teritoriul NAD și din alte părți ale lumii participă cu bucurie la acest eveniment devenit tradițional. Pe lângă ocazia de întâlnire și părtășie, participanților le este oferită o gamă largă de seminare, pe diferite teme: de educație, de profeție sau chiar de teologie biblică.

Anul acesta, cu ocazia organizării celei de-a 60-a Sesiuni a Conferinței Generale, Comitetul Romanian Advisory Ministries, în colaborare cu Uniunea Română, a folosit prilejul de a organiza o întâlnire a tuturor românilor prezenți la sesiune. Astfel că, în după-amiaza Sabatului din 11 iulie 2015, la Hotel Marriot, din centrul orașului San Antonio TX, într-o sală cu peste două sute cincizeci de locuri, plină până la refuz, români din Statele Unite ale Americii, Canada, Europa și din alte zone ale lumii au avut bucuria participării la un asemenea eveniment. Prezentarea tuturor persoanelor oficiale și a reprezentanților bisericilor românești a fost realizată de către pastorii Marius Munteanu, președintele Uniunii Române, și Daniel Ciobanu, președintele Romanian Advisory Ministries.

Cu această ocazie, au fost prezenți și au oferit scurte mesaje spirituale, distinși oaspeți din conducerea bisericii noastre: Ted Wilson, președintele real al Conferinței Generale, Ernest Castillo, vicepreședinte al Diviziunii Nord-Americane și director al Multi-Ethnic Department, Mario Brito, noul președinte al Diviziunii Inter-Europene (EUD), Magyarosi Barna, noul secretar al EUD, Norbert Zens, trezorerul Diviziunii Inter-Europene, Gabriel Golea, președintele Conferinței Franța de Nord, Nelu Burcea, noul director asociat al Departamentului de Relații Publice și Libertate Religioasă din cadrul Conferinței Generale, și mulți alții. De asemenea, au fost prezenți și alți pastori români, care lucrează în biserici sau instituții ale bisericii din străinătate: SUA, Canada, Europa Occidentală.

Din scurtele lor prezentări, au fost reținute multe idei valoroase cu privire la motivarea fiecărui participant în misiunea ce ne-a fost încredințată prin Evanghelie și urgenta noastră pregătire în vederea apropiatei întâlniri cu Domnul.

În program, au fost prezentate rapoarte de misiune prin Sorin Neacșu, pastor misionar și președintele God Cares Primary School din Namibia-Africa, grupul de studenți din România care tocmai reveniseră din misiunea în Mexic prin ShareHim, dr. Dan Nicolae, de la Centrul de Sănătate Herghelia, dr. Cristian Dumitrescu, pastor și profesor la Universitatea Adventistă din Filipine, pastorul Lucian Ștefănescu, secretar la Conferința Quebec, Canada, pastorul Valentin Dănăiață de la Biserica Adventistă din Loma Linda și alții.

Romanian Advisory Ministries a prezentat o serie de proiecte de misiune pentru România, pentru diaspora americană și pentru alte țări din lume. De asemenea, a lansat provocarea către Diviziunea Inter-Europeană de a stimula

organizarea unui astfel de organism la nivel european, constituit prin asocierea tuturor bisericilor românești aflate în afara granițelor României.

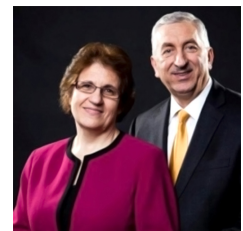
Impresiile tuturor celor prezenți au fost pozitive, cu toții fiind animați de dorința de fi prezenți la Convenția Românilor din 2016 – Montreal, Canada.

Tuturor celor prezenți le-au fost oferite suveniruri, reprezentând insigne cu harta României, steagul României, pixuri, brelocuri, stick-uri de memorie USB și pliante cu însemnele specifice Romanian Advisory Ministries. Așa s-a scris istoria celei de-a 30-a întâlniri a românilor din diaspora americană.

Iar acum, uitând ce este în urma noastră, privim cu bucurie și cu încredere înainte, la viitorul luminos al poporului lui Dumnezeu în vederea glorioasei întâlniri, pe curând, cu Mântuitorul nostru, Isus Hristos!

Ruga mea către Cel Preaînalt:

*Doamne, privește cu bunăvoință
peste robii Tăi! Întinde-Ți
ocrotirea Ta peste toți copiii
Tăi în aceste vremuri târzii ale
istoriei acestui pământ! Ochii Tăi
să fie deschiși zi și noapte și peste
poporul Tău de limbă română!
Ascultă-le rugăciunile, iartă-le
păcatul, dăruiește-le sănătate
și mântuiește-le sufletul,
pentru ca toți să Te caute și
să se teamă de Tine! Amin! ■*

Daniel Ciobanu,
pastor și președinte al
Romanian Advisory
Ministries

Un om, un pastor, un profesor

O viață ce a umplut un secol cu existența ei nu poate fi cuprinsă în câteva zeci de rânduri*, mai ales când este vorba de un om din fire extrem de dinamic și sclipitor în creativitate și, pe deasupra, dedicat până la sacrificiu celei mai înalte chemări rânduite muritorilor, aceea de slujitor al Evangheliei.

Aristide Doroftei vede lumina zilei pe 11 iulie 1915, în Luncani, județul Bacău, în familia lui Gheorghe și a Nataliei, ortodocși devotați. Privind în urmă, nu putem să nu recunoaștem, pe tot parcursul vieții copilului, și mai târziu a tânărului Aristide, căile Providenței. Mutarea în București este unul dintre momentele-cheie din planul lui Dumnezeu care va prilejui dezvoltarea academică a înzestratului tânăr Aristide.

După terminarea cursurilor liceale, în 1935, este admis la Academia de Înalte Studii Industriale și Comerciale, ale cărei cursuri le-a absolvit cu calificativul „Excelență academică”. Pasionat de cunoașterea limbilor, s-a înscris la Seminarul Pedagogic din București, specialitatea Limba și Corespondența Comercială Engleză.

Într-una dintre ocaziile pe care le-am avut, vorbind cu profesorul Aristide, acesta mi-a împărtășit cu mare însuflețire câte ceva despre influența pe care au exercitat-o profesorii asupra propriei vieți, lărgindu-i orizontul cunoașterii. El considera un mare privilegiu și o șansă a vieții să aibă ca profesori unele dintre cele mai ilustre personalități ale învățământului românesc interbelic: Nicolae Iorga, Virgil Madgearu, Ion Grigore Trancu-Iași, Andrei Rădulescu... Iar evocarea amintirii profesorului Dumitru Caracostea a fost un adevărat

* La scrierea acestui articol am folosit date puse la dispoziție de Natalia și Octavian Ispirescu și de pastorul pensionar Cojea D. Vasile.

elogiu pentru ceea ce a însemnat acest mare pedagog privind înțelegerea adevărată a culturii.

Sub influența mamei și a surorii mai mari, Magdalena, pe care am avut prilejul de a le cunoaște personal, Aristide a venit în contact cu învățăturile Bibliei. Această experiență i-a rezolvat toate problemele filosofice și existențiale care-l frământau. Ca urmare, și-a predat viața lui Hristos, pecetluindu-și hotărârea prin legământul botezului, încheiat în anul 1938, și prin decizia de a intra în slujba Evangheliei, pentru salvarea sufletelelor de sub puterea păcatului și a morții.

Ca și apostolul Pavel, Aristide a renunțat la perspectiva strălucită care se întrezărea și care-i putea asigura faimă, renume și un confort material pe măsură, în virtutea pregătirii de excepție, certificată de cele două licențe, în schimbul slujirii lui Dumnezeu, urmând cea mai îngustă și hulită Cale, având parte de suferință, lipsuri și încercări de tot felul. Și aceasta doar pentru a fi un slujitor smerit în slujba umilului Nazarinean.

Intrarea în biserică în acele vremuri a unor oameni instruiți de talia tânărului Aristide este o altă dovadă vizibilă a modului în care lucrează Providența, aducând la timpul potrivit oameni potriviți. Pentru început, activează la redacția Editurii Cuvântul Evangheliei și ca profesor la Seminarul Teologic de la Stupini. După izbucnirea războiului, este încorporat în serviciul militar. La scurt timp, fiind în tren cu alți soldați, unuia dintre ei, din greșeală, i s-a descărcat arma, iar glonțul i-a străpuns rotula și un deget de la piciorul stâng lui Aristide. A fost internat în spital, iar rana s-a agravat, infectându-se. O singură soluție părea să-i mai salveze viața: amputarea piciorului de deasupra genunchiului.

Însă Providența își descoperă din nou căile minunate și, la strigătul disperat al pacientului: „Domnilor, ce pot să fac ca să-mi salvez piciorul?”, medicul adventist Albulescu, care „s-a nimerit” chiar în acel moment acolo, i-a răspuns: „Treci pe regim vegetarian și astfel e posibilă grăbirea vindecării.” Îndată, și-a însușit fără nicio rezervă sfatul și, după un timp, în mod miraculos, piciorul s-a vindecat. Și ceea ce părea un stupid accident a devenit un punct de cotitură în stilul de viață al tânărului Aristide. El a urmat cu strictețe toată viața această dietă, fiind răsplătit cu cei „100 de ani binecuvântați”.

După confiscarea Complexului de la Stupini de către regimul antonescian, în anul 1942, pastorul Aristide Doroftei se întoarce la București, din nou la Editura Cuvântul Evangheliei. În același an, în decembrie, se

Promoția 1978

căsătorește cu Venera Boldescu, o tânără absolventă a Institutului de Fizioterapie din Gland, Elveția, și a Seminarului Teologic de la Collonges-sous-Salève, Franța, care s-a dovedit un ajutor de nădejde, crescând împreună patru copii – un băiat și trei fete – într-o atmosferă de cămin rar întâlnită. În această perioadă, tânărul pastor traduce cartea profesorului francez, Teiche – *Arta de a trăi*.

Urmează apoi o perioadă frumoasă, în care a activat ca pastor în mai multe zone din Muntenia: Ilfov, Teleorman, Dâmbovița, Prahova. Ca toți ceilalți slujitori din timpul acela, și-a împlinit misiunea călătorind pe jos, cu bicicleta, cu trenul, unde era posibil, prin ploii, viscol, tremurând de frig, pe drumuri, prin gări sau înotând prin noroaie, fiind nevoit să-și poarte adesea bicicleta și geanta cu cărți în mâini, deasupra capului.

Pentru a sublinia acele calități care l-au definit ca pastor, aș putea aminti două situații edificatoare. După doi ani de ședere într-un district, un om dintr-o localitate l-a întrebat pe unul dintre membrii bisericii noastre: „De ce a plecat predicatorul vostru? Îmi pare foarte rău că nu mai este la noi. Eu așa ceva nu am mai întâlnit până acum”, a continuat localnicul. „De câte ori trecea pe drum, îi saluta pe toți, începând cu cei mici și terminând cu oamenii mari. Femeilor mai în vârstă le spunea «sărut-mâna». Adesea se oprea lângă noi și ne întreba de sănătate, apoi ne spunea din Biblie. Ajunsese să fie iubit de toată lumea. Dacă ar mai fi stat patru-cinci ani, poate că o treime din sat s-ar fi făcut adventistă”, a concluzionat omul.

Într-o altă ocazie, la care am fost martor, un membru al bisericii i-a spus laudativ pastorului Doroftei: „V-am cunoscut fata care lucrează la Brazi, ca asisten-

tă. Seamănă leit cu dumneavoastră!” „M-aș bucura să semene mai mult cu Domnul Isus decât cu mine”, i-a răspuns el. Două secvențe ce definesc dimensiunea spirituală de pastor!

În 1963, este ales consilier la Conferința Muntenia, iar în 1967 este chemat consilier în cadrul Uniunii de Conferințe, slujind în același timp și ca profesor la Institutul Teologic, unde a predat: engleza, franceza, istoria bisericească, iar mai târziu ebraica și greaca și chiar și istoria României, curs impus de Departamentul Cultelor, prilej ca să ne vorbească despre Nicolae Iorga.

Pentru că, la rândul meu, am avut privilegiul să-i fiu student, nu pot să nu remarca influența pe care a exercitat-o asupra noastră ca profesor. Entuziasmul debordant, dedicarea până la sacrificiu, onestitatea, smerenia și simplitatea sunt cele mai vii și mai pregnante virtuți pe care ni le-a transmis și pe care le purtăm în suflet ca pe o icoană vie de neuitat.

După pensionare, se stabilește în America, unde continuă activitatea de slujire cu același elan și cu dăruire în comunitățile de români din New York și California de Sud. Din 1984, lucrează la postul de radio „Glasul Evangheliei”. Între timp, scrie cartea *Crezul apostolilor*, lucrare atât de apreciată în rândul creștinilor ortodocși.

Cu inima încă bătând pentru România, în 1992 înființează împreună cu un grup de români entuziaști organizația nonprofit Romanian Ministries International, prin care sunt susținute diverse acțiuni evanghelice, educative și umanitare. În anul 2004, o umbră rece i se așterne peste suflet, odată cu moartea soției, care trece la odihnă după 62 de ani de conviețuire.

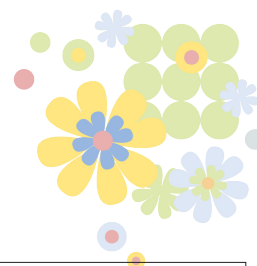
La sărbătorirea a 30 de ani de la absolvire, Promoția 1978 îl invită la eveniment. Am fost copleșiți până la lacrimi să-l avem în mijlocul nostru pentru ultima oară. Același zâmbet larg, aceeași vioiciune și același entuziasm contagios ce contrastau atât de puternic cu cifra din pașaport – 93 de ani – și cu bastonul, ce părea doar un pretext. Am trăit atunci ultima secvență a relației dintre un mare om, un mare profesor, un pastor model și studenții săi, care a întregit tabloul unei vieți ce a umplut un secol.

Pe 26 iunie, într-o zi de vineri, cu puțin timp înainte ca soarele să apună, Aristide Doroftei a închis ochii, trimițându-și gândurile de recunoștință și încredere spre Cel în care a crezut și pe care l-a slujit, așteptând să-L vadă față în față, la învierea celor drepti.

Cu toată pioșenia, pot spune ca ultim gând: „Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire și urmați-le credința!” (Evrei 13:7). ■

*În numele colegilor din
Promoția 1978, pastor Petre Teofil*

Mesaje primite de sus

I. Descoperă mesajul lui Dumnezeu pentru tine, folosind codul de mai jos:

A	Ă	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	R	S	Ș	T	Ț	U	V	X	Z	Y
*	#	®	±	•	¥	□	∞	‡	▲	☀	♥	☺	¢	§	μ	⊖	█	▨	&	‖	▣	▼	—	%	‰	↓

□▲▲§•±# μ █▲±▲§¥ ±¥ █¥ ±* ⊖# ‖#; ±▲§¥ ±*▼‖# ∞# ▨¥&‖¥

&▲ ±¥☺▼▲ ±¥ ®* ‖¥, ▲ ▨¥ •¥ ▨±‖▲•¥.

II. Caută în careul de mai jos cuvintele care ilustrează visul lui Nebucadnețar din cartea lui Daniel, cap. 2, pe diagonală, verticală sau orizontală.

Bancă de cuvinte:

BABILON	ARGINT
DANIEL	ARAMĂ
NEBUCADNEȚAR	FIER
ÎMPĂRATUL	LUT
VRĂJITOR	PIATRA
ÎNȚELEPȚI	PUTERE
CHIP	BOGĂȚIE
AUR	

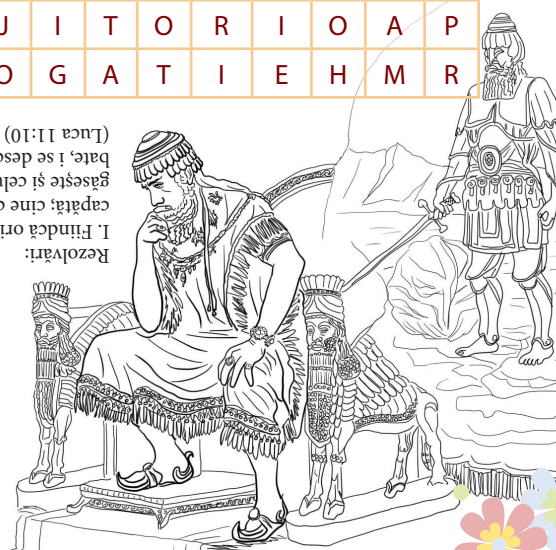
I	O	F	U	D	I	B	C	B	V	G	U	A
M	N	I	E	V	A	R	G	I	N	T	Z	I
P	E	E	R	C	H	N	J	K	U	X	G	N
A	W	R	B	L	R	T	I	L	F	H	J	T
R	X	Y	P	U	T	E	R	E	H	B	K	E
A	R	Z	X	T	C	D	E	W	L	J	F	L
T	X	B	H	G	K	A	R	A	M	A	P	E
U	L	U	I	O	A	X	D	F	E	R	I	P
L	E	B	A	B	I	L	O	N	Y	U	A	T
T	R	H	U	I	U	A	B	G	E	U	T	I
H	G	J	R	C	H	I	P	L	O	T	R	O
F	V	R	A	J	I	T	O	R	I	O	A	P
Y	X	B	B	O	G	A	T	I	E	H	M	R

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Y	X	B	B	O	G	A	T	I	E	H	M	R
F	V	R	A	J	I	T	O	R	I	O	A	P
H	G	J	R	C	H	I	P	L	O	T	R	O
T	R	H	U	I	U	A	B	G	E	U	T	I
L	E	B	A	B	I	L	O	N	Y	U	A	T
U	L	U	I	O	A	X	D	F	E	R	I	P
T	X	B	H	G	K	A	R	A	M	A	P	E
A	R	Z	X	T	C	D	E	W	L	J	F	L
R	X	Y	P	U	T	E	R	E	H	B	K	E
A	W	R	B	L	R	T	I	L	F	H	J	T
P	E	E	R	C	H	N	J	K	U	X	G	N
M	N	I	E	V	A	R	G	I	N	T	Z	I
I	O	F	U	D	I	B	C	B	V	G	U	A

Rezolvări:
I. Findecă oricine cere capătă; cine caută găsește și celui ce bate; i se deschide. (Luca 11:10)

Ce a unit Dumnezeu

La întrebarea subtilă a fariseilor dacă o căsătorie se poate desface „pentru orice pricină”, Mântuitorul a răspuns că, „de la început, Ziditorul i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: «De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa și cei doi vor fi un singur trup.» Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (vezi Matei 19:1-9; citate sunt versetele 4-6). Iscoditorii nu s-au lăsat: „Pentru ce dar a poruncit Moise ca bărbatul să-i dea nevastei o carte de despărțire și s-o lase?” (vers. 7). Răspunsul Domnului a fost: „Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele, dar de la început n-a fost așa” (vers. 8).

Ideal este ce a fost stabilit la început, în săptămâna creației. Dumnezeu i-a creat pe Adam și pe Eva, i-a binecuvântat, adică i-a cununat, și astfel au devenit soț și soție, în perspectivă părinți ai neamului omenesc (vezi Geneza 1:27,28). Dar împietrirea inimii omenești ocolește sau chiar sfidează idealul divin plasat în evenimentul căsătoriei. „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”, acesta a fost cuvântul ferm al Domnului Hristos. El instituisese legământul căsătoriei și El îl reconfirma acum. Căsătoria se practică pe tot pământul, în toate triburile omenești, conform idealului sau cu devieri de tot felul; unele sunt atât de monstruoase că nu se mai încadrează în termenul de căsătorie.

Cum stau lucrurile în creștinism? Acesta este sistemul de convingeri și de viață lansat de Domnul Isus Hristos. De la creștini se așteaptă ca ei să nu se conducă după tiparele lumii neconvertite și nici să nu se ia unii după alții. Adevărații creștini Îl urmează pe Fondatorul creștinismului – adică viața Lui, poruncile Lui, învățăturile Lui. În direct. Cuvintele de mai sus, rostite de El, stabilesc conduita copiilor lui Dumnezeu în materie de căsătorie și familie.

Cum legământul căsătoriei este de origine divină, cei care intră în el sunt uniți de Dumnezeu, iar această unire este ireversibilă. Diavolul poate lovi și ruina. Ce e de făcut atunci? Dumnezeu iartă toate păcatele de care oamenii se căiesc și pe care le părăsesc, iar ei, la rândul lor, trebuie să arate aceeași dispoziție de iertare. Dacă însă un legământ rupt este considerat ireparabil și nu se încearcă nimic pentru recuperarea lui, Hristos S-a exprimat fără putință de răstălmăcire că există un singur motiv pentru care partea vătămată s-ar putea retrage definitiv, și anume călcarea în fapt a poruncii a șaptea: „Dar eu vă spun că oricine își va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească, și cine o va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat preacurvește” (Matei 5:32).

În acest caz, reconcilierea este posibilă și recomandabilă, dar nu obligatorie. Nu există însă niciun alt motiv pentru o retragere nevinovată din legătura căsătoriei. Spiritul Profetic

se referă astfel la cuvintele acestea ale Domnului Isus Hristos: „În Predica de pe Munte, Isus a declarat în mod deslușit că nu poate fi desfacere a legăturii de căsătorie, cu excepția necredincioșiei față de jurământul căsătoriei” (*Căminul adventist*, p. 340). De asemenea: „Dumnezeu a menționat numai o cauză pentru care unei soții îi este îngăduit să-și părăsească bărbatul sau unui bărbat să-și părăsească soția, iar aceasta este adulterul” (*Ibid.*, p. 342).

„«Căci Eu urăsc despărțirea în căsătorie», zice Domnul, Dumnezeul lui Israel” (Maleahi 2:16). Profetul redă, de asemenea, următoarea declarație a lui Dumnezeu: „Pentru că Domnul a fost martor între tine și nevasta din tinerețea ta, căreia acum nu-i ești credincios, măcar că este tovarășa și nevasta cu care ai încheiat legământ!” (vers. 14)

Căsătoria nu este o invenție omenească, nu este un aranjament temporar care poate fi schimbat sau abandonat după capricii personale, ci a fost stabilită de Dumnezeu și trebuie considerată ca atare. Ea este sfântă, pentru că voința lui Dumnezeu este exprimată în ea. Nu există substitut pentru ea.

Am împlinit recent 46 de ani de căsnicie și, dacă m-aș putea întoarce în timp, aș face aceeași alegere. Fiecare zi aduce noi experiențe binecuvântate, care îmbogățesc și înfrumusețează viața noastră împreună. După decenii de experiențe, mi-am îngăduit să scriu cartea *Eu și casa mea vom sluji Domnului*. A provenit dintr-o serie de 12 articole scurte, scrise, câte unul pe lună, pentru comunitatea în care slujeam. Uniunea Bisericii Adventiste din Republica Moldova a publicat cartea, care are 123 de pagini. În ea am concretizat cunoștințele, convingerile și constatările mele în domeniu, pentru cei care doresc să învețe mai mult despre voința lui Dumnezeu cu privire la viața conjugală.

Trebuie să afirm că nicio prăbușire morală nu se produce dintr-odată. Gesturi și indiscreții care se vor semne de emancipare socială au dus de-a lungul anilor la o deteriorare a concepției referitoare la relațiile dintre persoanele de sex opus și la sanctitatea căsătoriei. Satana „dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8). Uneori nu răcnește, ci o face pe neobservate, dar de înghițit înghițite. Ce groaznic! Înghițite ființe dragi care puteau face lucruri mari pentru Dumnezeu sau deja au făcut. Nimeni nu este imun sau invulnerabil. Cuvântul lui Dumnezeu, cunoscut, primit, crezut, trăit, poate fi un antidot salvator. Într-acolo am încercat să-i conduc pe frații mei prin cartea mea și mă rog ca Domnul să o folosească pentru binele bisericii și pentru menținerea bunului ei nume, a influenței ei binecuvântate în societate. ■

Radu Ștefan,
pastor pensionar

Raport de activitate 2014–2015

În ultimele numere ale *Curierului* s-a scris și s-a vorbit pe larg despre evenimentul central al anului 2015 în Biserica Adventistă – Sesiunea Conferinței Generale.

În această ediție, vă invit la o retrospectivă a anului bisericesc precedent (2014–2015), privit în mod special prin deciziile și proiectele Uniunii de Conferințe.

Sau un răspuns la întrebarea: „Ce ați făcut voi acolo, la Uniune?” Ceea ce voi scrie este dovada binecuvântării lui Dumnezeu și rezultatul muncii tuturor colegilor mei din Comitetul Administrativ al Uniunii și a colegilor din instituții. Din start, le mulțumesc tuturor pentru activitatea desfășurată cu un spirit bun și dedicare.

Dacă este să vorbim despre decizii, cele care țin capul de afiș nu vin de pe culoarul administrativ (vom vorbi mai jos despre acestea), ci hotărârile care țin extinderea capacităților misionare ale bisericii, investiții sporite pentru proiecte evanghelice. Strategia misionară a perioadei 2014–2019 a fost deja prezentată, pe larg, într-un număr precedent. Așadar:

1. Am decis să finanțăm din fondurile Uniunii, pentru o perioadă de doi ani, câte un proiect de plantare de biserică în fiecare conferință din uniunea noastră, cu suma de 10 000 euro/proiect.
2. Având în vedere dispoziția diasporei românești din SUA de a sponsoriza lucrarea evangheliștilor laici din România, s-a pregătit și a fost înaintat un proiect misionar către Romanian Advisory Ministry.
3. Ca sprijin pentru misionarii acreditați și în consultare cu aceștia, s-a votat statutul acestei activități.
4. De asemenea, au fost întocmite, votate și lansate alte două documente care să ajute la începerea activității și la credibilizarea a două categorii noi de misionari: pastor-misionar și pastor-plantator.
5. Noi înșine, angajații Uniunii, dincolo de bucuria de a sluji personal, ne-am mobilizat pentru câteva proiecte misionare colective, desfășurate timp de aproape o săptămână în București sau în localități limitrofe.
6. Pentru ca biserica să rămână sau să redevină relevantă prin ceea ce realizează și transmite către publicul tânăr, a fost înființat Departamentul IT (Tehnologia informației/Internet), cu două norme pline.
7. În dorința de a avea întâlniri bisericești cât mai hrănitore și atractive, Comitetul Executiv al Uniunii a votat ca în fiecare biserică locală, cel puțin într-o ocazie pe lună, să se desfășoare întâlniri publice de

instruire (a se reciti articolul dedicat acestui subiect în numărul din mai al *Curierului*)

După Adunarea Generală din 2014, structurile de conducere ale unora dintre instituțiile Uniunii au cunoscut modificări. Procedural, toate persoanele chemate de biserică să slujească în posturi de decizie la instituții s-au regăsit mai întâi pe liste lungi de propuneri venite și din conferințe, după care s-a organizat câte un interviu pentru fiecare instituție în parte, iar în urma interviurilor, Comitetul Administrativ al Uniunii a mers în fața Comitetului Executiv cu nume selectate prin vot secret.

După cum știți din informări precedente, la instituțiile Uniunii lucrează acum: ADRA – Robert Georgescu (director), Casa de Pensii a Bisericii Adventiste – Teodor Huțanu (director), Centrul Media Adventist – Tiberiu Nica (director), Curierul Adventist – Teodor Huțanu (redactor-șef), ITA – George Șchiopu (capelan) și Cătălin Bărbulescu (director administrativ).

Aceeași procedură s-a aplicat și pentru noii angajați de la: Casa de Pensii – contabil, Centru Stupini – administrator, Editură – șef birou redacție, Centrul Media – capelan (voluntar), Uniunea de Conferințe – Departamentul IT.

Tot la instituțiile Uniunii s-a reușit atingerea unor parametri superiori în activitate, ce merită menționați:

- » ADRA – primul proiect cu finanțare europeană;
- » Editura Viață și Sănătate – achiziționarea unei mașini de tipărit policromie;
- » ITA – acreditarea instituțională de către ARACIS;
- » deschiderea unei Școli Postliceale Sanitare;
- » pregătirea unui Centru Ellen G. White;
- » un prim proiect social – educațional, finanțat din fonduri europene;
- » *Semnele timpului* – site nou și lansarea publicației în limba engleză, cu interes exprimat și de alte uniuni ale diviziunii noastre.

Comitetul Executiv al Uniunii a votat crearea unei Comisii de Etică – structură consultativă în exercitarea atribuțiilor ce îi revin, subordonată Comitetului Executiv al Uniunii de Conferințe, cu rolul de a consilia Comitetul Uniunii în diferite aspecte, la cererea și prin agenda înaintată exclusiv de acesta. De asemenea, Uniunea și fiecare instituție afiliată au comisii nou-înființate pentru audit.

Departamentele Uniunii au continuat proiectele aflate în desfășurare la începerea mandatului, dar s-au lansat și pe coordonate noi:

Educație

- » s-au înființat instituții de învățământ (grădinițe);
- » profesorii prezenți la Convenția Cadrelor Didactice au primit atestate cu 10 credite, recunoscute oficial în sistemul de educație din țara noastră;
- » s-a lansat *Manualul de educație religioasă* pentru grupa de vârstă 3-5 ani, destinat grădinițelor adventiste și familiilor care nu au oportunitatea să-și înscrie copiii în grădinițe ale bisericii;
- » Olimpiada de cunoștințe biblice s-a extins la 3 000 de copii participanți (clasele III–XII), organizați în 5 grupe și 3 etape, în română și maghiară; s-a desfășurat, ca proiect pilot – Olimpiada la științe (chimie, biologie și geografie) pentru elevii din școlile bisericii.

Viața de Familie

- » au continuat Sabatele și Festivalurile de familie, programul de Master în Relații de Familie (22 de persoane din toate conferințele);
- » sunt gata pentru tipar un nou manual de consiliere premaritală (*Începuturile vieții în doi*) și un manual pentru părinți (*Primii 7 ani de viață*, de Kay Kuzma).

Relații oficiale / Libertate religioasă

- » seria Conferințele Științifice de la Parlament a continuat cu o nouă ediție remarcabilă.

Publicații

- » programele Pastor valdenz și Valdenz pentru un an se extind numeric și ca impact;
- » cartea *Viața lui Iisus* are o nouă formă grafică;
- » s-a organizat aniversarea Centenarului revistei *Curierul Adventist*.

Școala de Sabat / Lucrare personală

- » ne-a pus la dispoziție studii revizuite și adaptate;
- » fiecare biserică locală a primit un model tipărit de raport al Școlii de Sabat (o combinație între rezumatul studiului precedent și un raport în cifre);
- » s-a întocmit, distribuit și completat, la cantonamentele pastorale și la adunările slujbașilor (450 de persoane din toate conferințele), un chestionar pentru îmbunătățirea calitativă a Școlii de Sabat (materialul tipărit și timpul de studiu);
- » a fost promovat și s-a votat „acceptarea recomandării Departamentului Școala de Sabat al Conferinței Generale de a adopta planul intitulat Grupele de acțiune ale Școlii de Sabat și solicitarea adresată Conferințelor de a susține pe liderii locali ai Școlii de Sabat pentru implementarea acestui plan”;
- » Emisiunea „Școala Cuvântului” a fost structurată după modelul grupelor de acțiune ale Școlii de Sabat (părtășie, dezbateri, misiune);
- » au fost tipărite și distribuite 90 000 de exemplare ale broșurii GLOW – instrument de promovare

a studiilor biblice și a ofertei de programe „Sola Scriptura”;

- » pe lângă activitățile specifice „Sola Scriptura” (400 000 pliante distribuite, 55 000 devoționale de dimineață, 20 000 pachete speciale pentru luna decembrie și martie, 600 000 calendare de buzunar), s-au desfășurat campanii de promovare care au inclus elaborarea și implementarea unor concepte noi, spoturi publicitare, pagini de reclamă, standuri etc.;
- » s-au desfășurat activități specifice ASUP în 44 de unități penitenciare, de către 583 de voluntari activi (din 1 397 înscriși) în 81 de biserici locale, la care participă aproximativ 1 200 de persoane private de libertate și sunt ajutate 175 de familii ale acestora.

Tineret

- » *Pașaport pentru o oră* – o broșură de forma unui pașaport, care conține idei pentru acțiuni misionare personale ce se pot desfășura într-o oră;
- » *Ghidul bunelor maniere* – broșură sub forma unui telefon, care conține teme de interes pentru tineri, sub formă de întrebări-răspunsuri;
- » *Proiectul Eticheta* – seminările pentru școli și programe de tabere mixte profesori și elevi neadvențiști, votat pentru susținere financiară și de către diviziunea noastră;
- » în fiecare lună, liderii de tineret și pastorii primesc un KIT cu tot ce au nevoie pentru întâlnirea săptămânală a tinerilor (idei devoționale, teme de discuție, activități didactice, de părtășie și un mic proiect de misiune);
- » lansarea programului Biserica – un refugiu (iCOR);
- » lansarea manualului de studiu al doctrinelor biblice *Asemenea lui Isus* pentru 3 categorii de tineri: juniori, adolescenți și tineri.

În concluzie, Îi mulțumesc lui Dumnezeu, care a inspirat și a ajutat la concretizarea acestor planuri. Le mulțumesc și tuturor colegilor mei care, prin activitate, L-au afirmat pe Dumnezeu și au demonstrat valabilitatea acelei legi a conducerii care spune: „Nimic extraordinar nu a fost realizat vreodată de cineva care a acționat singur.” Dacă privim cu atenție, vom vedea că activitățile unui departament sunt, în realitate, rezultatul efortului depus de o echipă formată din director, omologi din regiunile țării și dumneavoastră, care sunteți și împlinitori, și beneficiari. Deci vă mulțumesc tuturor, surori și frați, pentru străduința sinceră și voluntară spre binele bisericii Domnului nostru. ■

Marius Munteanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Ziua Porților Deschise

16

noiembrie
2015

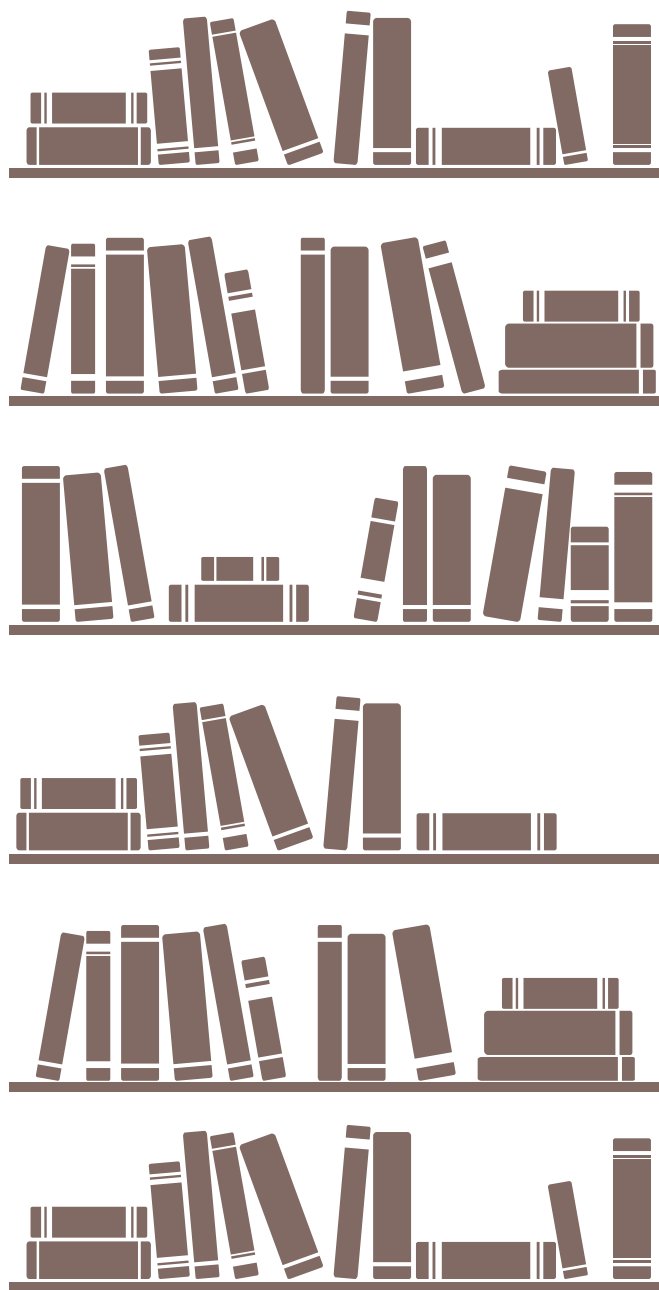
- 24 de ore
- 20% reducere*

Tu ce cărți pui în
biblioteca ta?

Te putem ajuta să
alegi doar cele mai
bune cărți!

evs
editura viață și sănătate

comenzi@viatasisanatate.ro
www.viatasisanatate.ro
021 323 00 20 • 0740 10 10 34
0787 52 37 12

*Cărțile noastre nu îți oferă
doar hârtie, cerneală
și lipici, ci o nouă
experiență de viață!*

* Excepție – Biblia de studiu și Imnurile Creștine, care au reducere 10%. Nu beneficiază de ofertă cărțile din proiectul **Cartea Anului**. Livrare gratuită pentru comenzi de minimum 90 de lei prin Poșta Română, respectiv 150 de lei prin curierat rapid.